

MIEKE van "Kweeklust"

G.F. CALLENBACH N.V. NIJKERK

Mieke van Kweeklust

Helga van de Vlasakker

Mieke van Kweeklust

Pentekeningen van
Rie Reinderhoff

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

I

Naar Kweeklust

Welterusten, Moes, welterusten, Vader...."
 Mieke van Loon stond naast de stoel van haar moeder en gaf haar een nachtkus.
 „Maar moeder trok haar dochttertje naar zich toe en zei:
 „Wacht nog even, kind, je hoeft nog niet dadelijk naar bed.
 Vader en ik moeten je nog wat vertellen."
 „O...." Mieke keek verbaasd van de een naar de ander.
 „Is het iets náárs? Nee toch, hè?"

Moeder glimlachte: „Nee, iets naars niet, maar toch ook niet ècht-prettig.“

„Het lijkt wel een raadseltje,“ vond Mieke. „Waar gaat het over?“

„Over vader in de eerste plaats....“

Mieke draaide haar hoofd om naar de ruststoel, waarop haar vader lag. Vader, die nu al zo'n tijd niet goed was geweest. Helemáál ziek kon je hem niet noemen, want hij ging nog altijd naar kantoor, maar zodra die kantooruren voorbij waren, ging vader weer liggen, omdat hij zo moe, altijd maar zo vreselijk moe was.

Die arme vader.... En wat zou er nu met hem zijn?

Vader knikte Mieke toe.

„Luister maar goed,“ zei hij vriendelijk. „Je zult wel van ons nieuwtje ophoren.“

En moeder vertelde:

„De dokter heeft er al heel vaak met ons over gepraat, dat vader, om weer gòed beter te worden, een hele poos met vakantie moet gaan. En dan niet naar een stad, maar ergens, waar veel frisse lucht en veel zon is en o, nog een hele hoop andere, heerlijke dingen, die we hier niet hebben.“

Moeders ogen glinsterden, terwijl ze sprak over die „heerlijke dingen“, en Mieke begreep nog niet goed, waar het verhaal op uit zou lopen. Ze wachtte, tot moeder verder ging:

„En nu heeft vader dan allerlei zaken zo kunnen regelen, dat hij een heel jaar, stel je eens voor, Miek, een héél lang jaar niet naar dat nare, donkere kantoor hoeft.“

Vader gaat zolang logeren op Kweeklust. Hoe vind je dát wel?“

Moeder zweeg en Mieke zette grote ogen op van verwondering.

„O — maar.... maar....“

Opeens klonk Mieke's stem haperend: „Gaaf vader zo'n vreselijke tijd van ons vandaan?“

Bij die gedachte schrok ze, want dat leek haar heel èrg, al die maanden niet bij vader, van wie ze zoveel hield!

„Nee, dát is nu juist zo fijn, meiske,“ zei vader, „jullie kunnen allemaal mee: moeder, jij en Bertje. Wij gaan zolang echt wónen op Kweeklust, zie je.“

Mieke sprong op.

„Heus?“ riep ze. „Wát verrukkelijk! En ga ik daar dan ook naar school? En wanneer gaan we er naar toe?“

En wat....“ ratelde ze.

„Hé, hé, niet zoveel vragen ineens,“ zei moeder. „Ik kan ze niet bijhouden, hoor. En Mieke, het lijkt nu allemaal wel heel mooi; vader en ik zijn natuurlijk ook erg blij, dat het zo kan, maar je moet niet vergeten, dat het om vader gaat.“

Als hij nu maar beter wordt....“

Moeder maakte haar zin niet af. Opeens stond haar gezicht ernstig.

Maar vader zei: „Kom kom, Moes, je moet gelóven, dat het me helpen zal. En we kunnen nog meer doen. We kunnen er ook voor bidden.“

Moeder en Mieke knikten.

„Je hebt gelijk,“ zei moeder zacht.

Toen was het even héél stil....

Tot Mieke weer begon te vragen: „En Moes, u vindt het toch zeker wel fijn, hè, om zo'n tijd bij opa op die mooie bloemenkwekerij te zijn? Hoeveel jaar heeft u er vroeger gewoond?“ „Bijna twintig jaar,“ antwoordde moeder. „Geloof maar, dat ik het prettig vind. Maar als vader....“

Toen stak vader vermanend zijn vinger op. „Ik verbied het moeder om nog langer over mij te praten. We kijken nu vanavond alleen maar naar de móóie dingen. We hebben Mieke nog niet eens verteld, dat we, net als hier, dáár ook onze eigen kamers zullen hebben. En ook een eigen keukentje, zodat we dus opa en tante Noortje wel dikwijls zullen zien, maar weer anders dan in een gewone vakantie. Begrijp je dat, Mieke?“ Mieke trok diepe denkrimpels in haar voorhoofd en zei: „Ja, dat geloof ik wel. Het wordt dus net, of we burens van elkaar zijn, hè? Maar we mogen toch wel heel vaak bij opa komen?“

„Ja natuurlijk,“ stelde moeder gerust. „Dat wil opa zelf ook graag.“

„Ik moet wel een eind lopen naar school, geloof ik, Moes?“ vroeg Mieke.

„Ja, nogal, maar toch niet zo ver als hier. De school staat achter de kerk, weet je wel? Ik heb 't je wel eens gewezen. Ik ben

er zelf ook op geweest, maar er is een heel nieuw stuk bijgebouwd, en daarin is jouw klas."

"Wat leuk," vond Mieke. "Het is niks naar, hoor, om een andere school te krijgen. De klas, waarin ik nu zit, is eigenlijk niet zo prettig. Mijnheer Van Waarden is lang en lang niet zo aardig als juffrouw Prinsen.

Brr, zo strèng!"

"Daar heb je ons nog niets van gezegd. Waarom niet?" wilde moeder weten.

"O, ik zit nog maar zo kort bij 'm, en misschien is hij over een poosje wel anders. Dat kan toch immers wel?"

"Ja zeker, jonge juffrouw," glimlachte moeder. "Maar je hebt ook evenveel kans, dat op de nieuwe school minstens zulke strenge onderwijzers zijn. — En zeg, Miek, is 't niet een beetje naar, om afscheid van je vriendinnetjes te moeten nemen?"

"Ja — ," gaf Mieke toe, "dat wel. Vooral van Loes.

Maar denkt u niet, dat daarginds ook aardige meisjes zullen zijn?"

"Vast wel," voorspelde moeder.

"Maar je moet nu naar boven, zusje. En lig niet al te lang na te denken over alles, wat we je verteld hebben. Morgenochtend moet je je jaartallen nog eens nazien. Weet je wel?"

"Ja, Moes," zei Mieke gehoorzaam. Ze wuifde nog eens, toen ze bij de kamerdeur was en liep toen zingend de gang in. Maar op de trap schoot haar nog iets te binnen.

Ze holde terug en riep al van verre: „Nou weet ik nòg niet, wannéér we gaan!"

"Volgende week Dinsdag," schalde vaders stem van binnen.

"En maak nu als de wind, dat je naar bed komt."

Dinsdag — dàn al? dacht Mieke. Eén enkel weekje nog maar hier? Wat kort! Hoe zou het zijn, om zo lang op Kweeklust te wezen? Niet gewoon maar logéren, maar echt wonen. Wonen op de kwekerij van moeders vader.

Zouden er nu, in de lente, ook al veel bloemen zijn? Net als 's zomers? Zo prachtig, als het dàn toch was! Al die kleuren, en o, wat rook het er lekker! Kweeklust, je kon je haast niet voorstellen, hòe heerlijk het daar was, als je zelf midden in een grote stad zat. Een stad, waar het altijd druk was, altijd vol lawaai.

O ja, het kon er ook wel gezellig zijn, het was niet àkelig om in een stad te wonen, maar zoals daar.... nee, zo prettig was het eigenlijk nergens.

Op Kweeklust hoorde je de vogels zingen, hanen kraaien, koeien loeien. De kwekerij lag helemaal aan de buitenkant van het dorp. Heel, héél ver kon je daar in 't rond zien.

En dan straks opa zo vlak bij. Was dat niet om je te verkneukeren van plezier? Die lieve, nog helemaal niet zo-érg oude opa, die zo enig grapjes kon maken, en waarvan zij, Mieke, altijd zoveel mocht! Opa, die de mooiste bloem voor haar afplukte en in 't haar stak. Een féést was het om zo lang bij hem te zijn!

En dan was er tante Noortje, die voor opa zorgde sinds oma gestorven was.

Tante Noortje was weer zo heel ànders. Ook wel aardig, maar toch....

Tante was zo netjes, dat je er bijna bang van zou worden. Ze waste en plaste de hele dag en o wee, als opa, of één van de anderen met vuile voeten binnenkwam. Wat kon ze dàn boos zijn. Maar gelukkig duurde dat nooit lang, en opa kon haar maar wát leuk plagen. Tante Noortje was een heel klein vrouwtje met gitzwart, héél strak naar achteren getrokken haar. Als opa, die juist erg lang was en spierwit haar had, dan naast haar liep, moest je heus lachen om die twee.

Zouden er van de zomer weer andere knechts komen, of misschien weer dezelfde van verleden jaar? Die heetten Dries en Evert, herinnerde Mieke zich nog.

Er was ook een knecht, die bij opa in huis woonde. Een jongen met een vreemde naam, Popko heette hij. En hij kwam uit Groningen. Zo'n grappenmaker als dát toch was! Hij sprak af en toe een wonderlijk taaltje, dat je haast niet kon verstaan. Opa deed het hem wel eens na en dan zei opa: „Jong, bist nait half wies....” Mieke begreep wel, wat dat betekende: „je bent een malle” en ze gebruikte dat zinnetje ook wel eens voor hem.

Popko had een naampje voor Mieke. Een rare naam, maar toch ook wel leuk: „lutje potje” noemde hij haar. Dat zeggen de mensen in Groningen tegen kleine kinderen, had Popko aan Mieke uitgelegd.

Zo lag Mieke te denken aan de drie mensen van Kweeklust:
Opa, tante Noortje en de knecht.
Het was dan ook wel een heel ander leven, dat haar wachtte.

Maar een leven, waar ze niet tegenop zag, ze verlangde er juist naar.

En als dan eens gebeurde, wat ze allemaal zo heel graag wilden: dat vader weer helemaal zou opknappen, wat zou dat heerlijk zijn.

Mieke kneep haar ogen dicht en vouwde onder de dekens haar handen.

Toen vroeg ze heel ernstig en eerbiedig: „Vader in de hemel, wilt U als 't U blijft vader beter maken?

Om Jezus wil...."

Eindelijk sloiep Mieke in.

Haar laatste gedachte was: Nog acht dagen en dan....

Naar Kweeklust! —

II

Alles nieuw en alles heerlijk

Zie je de kwekerij al, Miek? Kijk dáár!" wees vader. Ze stonden samen voor het coupéraampje van de trein, vader en Mieke. Ze hadden al een lange reis gemaakt, maar nu waren ze bijna bij Kweeklust. Van het stationnetje, waar ze uit moesten stappen, was het maar een paar minuten lopen.

Mieke huppelde aan vaders arm.

„Fijn was de reis, hè Vader?" praatte ze vrolijk. „En zulk mooi weer is het vandaag."

Maar plotseling schoot ze met een vaartje vooruit: „Moeder en Bertje!" juichte ze.

Moeder, die met Bertje een paar dagen eerder naar Kweeklust was vertrokken, om vast allerlei in orde te brengen, zag Mieke opgetogen op zich toekomen.

„Dag meiske," lachte ze. „Het lijkt wel, of we elkaar in jàren niet gezien hebben."

In zijn wandelwagentje kraaide kleine Bertje. „Pa-pa-pa Mie-mie!"

Mieke duwde het wagentje, terwijl vader en moeder gearmd achter haar aan liepen.

„Zie je al die bloemen wel? Vind je 't niet schitterend?" vroeg moeder.

„Nou!" genoot Mieke. „Allemaal tulpen, hè? O nee, ook nog andere bloemen. Hyacinthen, geloof ik," ontdekte ze dan.

Aan het grote, zwarte ijzeren hek, met de naam „Kweeklust" er op, stond opa hen op te wachten.

Mieke liet Bertje in de steek en holde op hem toe.

„Opa — Opaatje — daar zijn we!” juichte ze.

„Ja ja, druktemaakster, dat zie en hoor ik wel. Kom je hier een jaartje de boel op stelten zetten?”

Opa gaf zijn kleindochtertje een vrolijk knipoogje.

En Mieke lachte maar. „Wat is het hier verrukkelijk,” zei ze.

Dan keek ze even ernstig voor zich uit en vroeg: „U denkt toch ook wel, Opa, dat vader hier vast weer net zo wordt als vroeger? Nèt zo sterk?”

Opa keek neer op Mieke's krullekopje.

„Dat zullen we hopen, kind,” zei hij zacht. „En ga nu maar eerst eens bij tante Noortje kijken. Maar pas op, goed je voeten vegen, hoor!”

Weer knipoogde opa, en Mieke deed het hem na. Ze begrepen elkaar wel!

In de grote, gezellige keuken dribbelde tante Noortje rond.

Het rook er heerlijk naar pasgebakken cake of zoiets, vond Mieke en ze snoof diep de geuren in. Toen gaf ze tante netjes een hand en ze dacht daarbij: wat raar toch — je zou tante nooit zo maar durven „pakken“, zoals ze zo pas opa gedaan had. Tante Noortje was iemand, tegen wie je altijd met twee woorden sprak, en die eerst naar je hand keek, of die wel schoon was, eer je 'm haar toestak.

„Wel, wel, daar hebben we nou dus weer de hele familie tezamen,“ knikte tante. „Je bent een stuk gegroeid, sinds ik je voor 't laatst gezien heb, Mieke. En wat krijg je lange benen. Weet je, dat je knieën vuil zijn? Je hebt er zeker in de trein op gezeten?“

Mieke keek omlaag naar haar benen. Die tante, ze zag ook alles. Dat begon nu al! Zou ze er ook nog wat van zeggen, dat er een grote zwarte veeg op haar linkersportkous zat? Maar moeder kwam tussenbeide met haar vraag: „Zullen we vader en Mieke nu eerst even onze kamers laten zien en dan bij jou terugkomen voor een kopje thee, Noortje?“

„Doe dat,“ vond tante. „Dan kunnen de reizigers zich eerst ook wat opknappen, want ze zien er nu niet erg fris uit.“

Moeder liep naar het voorhuis, en vader volgde met Mieke.

„Een, twee, drie. Gaan jullie maar naar binnen....“

Met een zwaai deed moeder de deur open.

„O....,“ riep Mieke. „Wat hebt u het hier vreselijk gezellig gemaakt. En wat een boel dingen van onszelf. Wat éinig!“ Ze klapte in haar handen en maakte dartelesprongjes om vader en moeder heen.

„Kijk toch eens, wat een bloemen! Is het niet.... Is het niet....“

Mieke bleef steken, want voor zoveel moois wist ze geen woorden.

Vader liep langzaam naar zijn ruststoel.

„Moe?“ fluisterde moeder bezorgd.

„Ja, erg,“ gaf vader toe. Maar hij glimlachte toch. „Je hebt het mooiste plekje voor me uitgezocht,“ zei hij dankbaar tegen moeder. „Dit schitterende uitzicht, en zoveel zon en fleurigheid om me heen, hier moet ik toch wel vooruitgaan.“

Hij ging achterover liggen, en zorgzaam dekte moeder hem toe met een reisdeken.

Mieke lachte niet meer, maar streekte zacht vaders vingers. Moeder verbrak de stilte, door Mieke te vertellen, dat vader van zijn stoel precies op de weg kon zien, die zij naar school moest gaan.

„Dan wuif ik altijd naar u, Vader,” beloofde Mieke.

„Altijd....,” zuchtte moeder. „Dat moet maar niet, kind. We zullen hopen, dat vader over een paar maanden al zo ver is, dat hij niet steeds meer op zijn ruststoel hoeft te liggen.”

„Ja, daar had ik niet zo gauw aan gedacht, toen ik zei van altijd,” zei Mieke. „Heerlijk zal het zijn, Vader, als u gauw een héleboel vooruitgaat!”

„Komen jullie nog?....”

Uit het achterhuis klonk de roep van tante Noortje. En Mieke antwoordde: „Jòe-hòel!”

„Jij blijft zeker liever hier?” vroeg moeder aan vader. Maar vader schudde zijn hoofd. „Nee, hoor, dat kwartiertje zal me zoveel kwaad niet doen. En anders lijkt het zo èrg met me, wat zeg jij, Miek?”

Mieke stak haar arm door die van vader en lachte hem vriendelijk toe.

Tante Noortje had wérkelijk cake gebakken, zoals Mieke al gedacht had. Grote, gele schijven lagen op een ronde schaal, en tante deelde er gul van uit.

„Dit begin is niet slecht,” glimlachte vader.

Die eerste dag vlóóg om.

Mieke kon er maar niet genoeg van krijgen om telkens weer al het nieuwe, het mooie te bekijken. Het was zo'n prettige gedachte, dat ze deze keer niet wèg zou gaan na veertien dagen, zoals anders, maar dat ze nu bleef! Het was alles zo ècht. Ze hadden zelfs een eigen huisdeur, aan de voorkant van het huis. En, daar was Mieke heel blij om. Nu hoefde ze niet zo bang te zijn voor de alles-ziende ogen van tante Noortje.

Er waren nog andere verrassingen. Opa had beloofd, dat ze een eigen hoekje grond kreeg: háár tuintje, waar allemaal mooie planten in gezet werden, en waar ze helemaal zelf voor zou mogen zorgen.

Die opa — net iets voor hem, om zoiets prettigs te bedenken. De knechts waren nog dezelfde van het vorig jaar. Alleen Popko at en sliep bij opa, de anderen woonden in het dorp. De vader van Dries had een boerderijtje, en Dries had tegen Mieke gezegd, dat ze eens een hele dag, als hij vrij had, met hem mee moest gaan, om naar de varkens en al de andere beesten te kijken.

Allemaal prettige vooruitzichten!

Mieke genoot al, als ze er alleen maar aan dacht.

Als de school nu ook maar een beetje mee zou vallen....

De volgende morgen al stapte ze er naar toe. Ze ging alleen, dat wilde ze liever. Ze vond het niet prettig om als een klein meisje door moeder gebracht te worden. Moeder had haar de avond tevoren nog eens uitgelegd, waar precies de school stond. De kerk, ja, die wist ze natuurlijk wel. Als je dan het paadje, dat langs de toren liep, opging, zag je de school vlak voor je.

Eerst wandelde Mieke langs een rechte weg, die „Veldstraat“ heette. Dat begreep Mieke niet goed, die naam „straat“. Een straat, vond ze, daar hoorden stenen bij en veel huizen, zoals in de stad. Maar deze lange weg, met hier en daar een huis, noemde Mieke bij zichzelf een „laan“.

Toen ze die laan uitgelopen was, kwam ze bij een soort pleintje, waar de mensen hier „Kruispunt“ tegen zeiden. Dan linksaf, nog een eind rechtuit, en nog eens een „Kruispunt“, maar nu groter dan het vorige. Daar stond de kerk. En ja, daar zag ze ook al de rode pannen van het schooldak glinsteren in de zon.

Mieke bleef even stilstaan en nam alles goed in zich op. Verbeeld je, er stonden hier overal planten voor de ramen en die ramen waren niet, zoals in de stad, van onderen van matglas, maar helemaal „open“, je kon zó maar naar buiten kijken....

Hè, nu Mieke tot het hek gekomen was, zag ze er ineens toch wel een beetje tegenop, om zo meteen alléén naar binnen te moeten. Ze voelde zich nu erg eenzaam. Had ze dan toch moeder maar mee moeten nemen? Maar dat stond zo kinderachtig voor een meisje, dat graag gróót wilde zijn.

O, en de kinderen op het schoolplein keken zo naar haar! Mieke kreeg er een kleur van.

Maar dan....

Hand in hand kwamen twee meisjes naar haar toe. Twee meis-

jes, die als druppels water op elkaar leken. Allebei hadden ze lichtblonde, wijduitstaande piekharen met een blauwestrik er in. Ze droegen blauw-geruite jurken met blauwe jasjes er over, witte kniekousen en bruine schoenen. Tweelingen. Dat moest een tweeling zijn.

Verlegen wachtte Mieke, tot de meisjes iets zouden zeggen, en dat duurde ook niet lang.

„Zeg,” begon de een, „we hebben je gisteren al gezien. Toen

kwam je van de trein, hé? Was dat je vader, die naast je liep? En is dat snoezige jongetje een broertje van je?"

Mieke knikte maar. Ze wist niet goed, wat ze anders moest doen. Als je ook ineens twee van zulke wildvreemde kinderen tegenover je hebt, die met zoveel vragen op je afkomen! Het andere meisje begon nu ook te praten. Gelukkig vroeg die niet, maar vertelde: „Wij wonen vlak bij jullie, zie je. Nog niet zo lang, pas een half jaar. Weet je wel, dat huis, waar een ooievaarsnest in de wei staat? Nou, daar is 't. We heten Mia en Ria en zijn tweelingen."

„Hoe moet ik jullie uit elkaar houden?"

Een beetje beteuterd keek Mieke van de een naar de ander.

„Dat kan ik vast niet."

„O jawel," zei het meisje, dat het eerst gesproken had.

„Ik ben Ria. Je moet maar goed naar onze ogen kijken.

Mia's ogen zijn groen en de mijne blauw."

„Nietes," viel Mia in. „Dat jukt ze, hoor. Háár ogen zijn groen."

„Och kind, houd je stil," snibde Ria. „Je hoeft tegen zo'n nieuw meisje niet te zeggen, dat ik jok. Ik heb gelijk, jouw ogen zijn groen."

Maar Mia hield vol: „Niks van waar."

Zo stond Mieke, eer ze er goed en wel erg in had, tussen twee ruziënde zusjes. Ze zouden elkaar straks nog in de haren vliegen, als dat zo doorging. Mieke voelde zich niet op haar gemak.

Maar plotseling was daar een strenge stem, vlak achter haar.

„Láát dat, kemmaantjes! Foei, wat zijn dát voor manieren.

Wat moet het nieuwe meisje daar nu wel van denken."

Het was een onderwijzeres, die gesproken had, en een eind aan het gekibbel maakte. „Wat een jonge juffrouw," dacht Mieke. Het leek nog wel een meisje....

De onderwijzeres knikte Mieke toe en zei: „Zo doen ze nu altijd, die mallerds. Maar je moet niet denken, dat ze 't zo erg menen, hoor. Ze zijn maar wát gek op elkaar, die twee en o wee, als eens iemand anders Ria of Mia iets doet, dan komen ze voor elkaar op. Geloof dat maar.

Is 't niet, kinders?"

De tweeling lachte een beetje verlegen en antwoordde niet.

„Dus jullie hebben al kennis met elkaar gemaakt?“ ging de juffrouw verder. „Een rare kennismaking anders.“

Ze keerde zich naar Mieke en vroeg: „Weten deze rakkers al, hoe je heet?“

Mieke schudde haar hoofd. „Nee, juffrouw,“ zei ze zacht.

„Dan zal ik hun dat eens gauw vertellen, want — ik weet het wel.“

Dit is Mieke van Loon. Ze komt uit een grote stad en zal hier nu eens laten zien, hoe geweldig goed de kinderen uit een stad kunnen leren. Hè, Mieke?“

Mieke lachte: „Ik ben helemaal niet knap, juffrouw!“

„Zo zo, welk vak vind je dan het moeilijkste?“

„Rekenen,“ antwoordde Mieke direct.

„Wij ook,“ schreeuwde de tweeling.

„Nou nou,“ vermaande de juffrouw, „dat is niet zo mooi, dat hoeven jullie niet zo over het schoolplein te gillen.“

Dan keek ze op haar horloge en zei: „Ik laat jullie nu weer alleen. Maar pas op, als ik weer zo iets merk als zo pas. En, Mieke, wij zien elkaar zo meteen wel weer, want je komt bij mij in de klas.“

Met vlugge passen verdween de onderwijzeres.

Mia en Ria namen Mieke tussen zich in en gingen dadelijk verder met vragen en vertellen.

Nog voor de schoolbel ging, wist Mieke al, dat de tweelingen geen broertjes of zusjes hadden, en dat hun dat erg speet. De vader van de meisjes was gemeente-secretaris van het dorp, maar de tweeling wist eigenlijk niet precies, wat dat betekende, en konden 't Mieke dus niet goed uitleggen.

Verder hoorde ze, dat ze bij de aardigste juffrouw van de hele school in de klas kwam, en dat de zusjes Mieke's opa wel kenden en hem een enige man vonden. „En nou word jij ons vriendinnetje,“ besloot Mia.

Vriendinnetje? dacht Mieke verwonderd. Gaat dat zó gauw? Ze moest er om lachen, maar vond het toch wel prettig. Die tweelingen — wat een vreemd stel eigenlijk. En ze kwetterden maar door elkaar heen. Telkens had de één weer wat aan te merken op wat de ander zei. En met die meisjes werd zij nu vriendin? O maar, ze wou het bèst!

Die schoolmorgen ging vlugger voorbij, dan Mieke had kunnen denken.

Het viel ook alles zo mee. Juffrouw Van Galen, wat een snoes was dat! En wat was het een meevaller voor Mieke, dat ze hier pas in September naar de nieuwe klas gingen, terwijl zij er al een paar weken in gezeten had op de stadsschool. Nu was ze een fijn eind voor!

Alleen dat rekenen. O, die nare sommen, die kon ze hier al evenmin als ginds. . . . Brr, die akelige dingen! Direct de eerste morgen had ze er al aan moeten geloven, en meteen een paar dikke fouten gemaakt. Dat was even vervelend geweest.

En ze zat nog wel vlak vooraan. Net voor juffrouw Van Galen. Die had precies kunnen zien, hoe ze zat te knoeien. Daar schaamde ze zich wel wat voor.

Ria en Mia brachten er gelukkig ook niet veel van terecht, dat troostte wel een beetje.

De ene helft van de tweeling zat achter Mieke — dat was Ria en Mia's bank was de op één na achterste van de rij. Ze mochten niet naast elkaar zitten, die twee, want anders waren ze steeds aan 't kibbelen.

Ze kende de zusjes nu al uit elkaar. Want, behalve de ogen (Mia had werkelijk groene ogen) waren er nog wel andere verschillen.

Die tweeling, had je nu ooit zo'n wonderlijk stelletje gezien?

De eerste schooldag was maar een halve, dat trof Mieke. En die Woensdagmiddag dwaalde ze met opa over de kwekerij. Ze plukten twee bossen tulpen: een voor moeder en een voor tante. Mieke mocht aanwijzen, welke bloemen ze de mooiste vond. En opa bukte zich telkens en plukte ze voor haar af. Er werd een geschikt plekje uitgezocht voor Mieke's „kwekerijtje“. „We zullen het „Klein Kweeklust“ noemen,“ lachte opa.

Mieke praatte niet veel en genoot maar stilletjes.

Ze kwam pas los, toen ze 's avonds aan tafel zat. Dáár ratelde ze aan één stuk door over al haar belevenissen. En moeder, die anders niet wilde, dat Mieke het hoogste woord had, ver-

bood haar niet, maar luisterde glimlachend naar al die verhalen.

„Je bent hier geloof ik nu al helemaal thuis, hè Miek?” vroeg ze.

„O ja,” knikte Mieke ijverig. „Ik ben hier niks vreemd. Maar dat komt natuurlijk ook, omdat we zo vaak op Kweeklust gelogeerd hebben. Weet u, Moes, het is net.... net of....”

Mieke zocht naar woorden om nu eens goed te zeggen, wat ze bedoelde. „Net of we hier horen,” zei ze dan.

„Ja, Miek,” antwoordde moeder, „zo is 't met mij ook.

We zullen 't hier best naar onze zin hebben. En vader....”

Moeders zin brak af, maar vader ging verder: „Ik heb het ook best naar m'n zin. Ik verbeeld me zelfs, dat ik nu al minder moe ben.”

„Als dat toch eens waar was,” zei moeder zacht. „Maar zo hard zal het niet gaan. We zullen wel veel geduld moeten hebben.”

„En geloof, Moes,” vulde vader aan.

Mieke at stil door, terwijl vader en moeder zo ernstig spraken.

Maar ze begreep wel, wat de grote mensen bedoelden.

Geloven, ja, dat wilde zij ook: geloven dat God, die toch alles kon, vader beter zou maken....

Het was een héél-dankbare Mieke, die 's avonds slapen ging.

Er was veel nieuws in haar leventje gekomen, maar het was héérlijk!

III

Verdiende straf

Mieke, Miek, Mieke-e-he!” schreeuwden Ria en Mia. „Ga je mee? 't Is al kwart voor twee!”....

De tweeling stond te wachten bij de voordeur van het kwekershuis en maakte een lawaai van jewelste.

Mieke hing juist de theedoek op, waarmee ze haar moeder had helpen afdrogen en zei: „Hoor toch eens, Moes, wat gaan ze weer te keer, hè?”

Moeder lachte. „Schiet maar gauw op, anders slaan die twee de boel nog kort en klein. En Mieke, niet al te laat thuis komen, hoor, denk er om.”

Het was een Woensdagmiddag in Mei.

Mieke had met de twee zusjes afgesproken, dat ze die middag zouden spelen op „het Ooievaarsnest”, het huis, waar de tweeling woonde.

Mieke liep op een drafje naar de beide vriendinnetjes, die haar begroetten met: „Wat ben jij láát. We dachten, dat je nooit zou komen, en daarom hebben we je maar opgehaald. Is Bertje al naar bed?” wilden ze dan weten.

„Nee, nog niet,” antwoordde Mieke. En, omdat ze aan de gezichten van de meisjes kon zien, dat ze graag even naar haar broertje wilden, riep ze: „Moes — mogen Ria en Mia nog heel eventjes naar Bertje komen kijken?” Moeder vond het dadelijk goed, en de tweeling stootte naar binnen.

Bertje zat in zijn kinderstoel en timmerde lustig met een houten lepel op zijn tinnen bordje. Toen hij de zusjes gewaar werd, lachte hij vriendelijk: „ta - ta-ta!”, waarop Ria en Mia hem om beurt knuffelden.

„Lekker kereltje, wat ben je toch een schat,” keuvelden ze. „Wil je wel met ons mee naar huis?”

„Ja ja,” juichte Bertje.

„Hoor eens, mevrouw, hij wil wel,” lachte Ria.

„Ja, maar wij willen niet,” zei moeder, „wat jij Miek, wij willen onze Bert niet missen.”

Mieke schudde heftig haar hoofd. „Niks hoor. Hij zou ook veel te ondeugend worden, als hij altijd bij jullie was,” lachte ze. „Pff,” blies Mia, „moet je zo’n eigenwijs nest eens horen.”

Mieke’s moeder schudde glimlachend haar hoofd. „Ik zou maar verdwijnen, als ik jullie was,” zei ze. „Hebben de tweelingen nu opeens geen haast meer? En daar net zou je denken, dat ze geen minuut meer konden wachten.”

„O, mevrouw, als we bij Bertje zijn, vergeten we de tijd.” Ria

streelde de kleine jongen nog eens over zijn blonde kuifje, dat zo heerlijk, zijde-achtig aanvoelde.

„Maar we gaan nu toch maar, hè Mia?“ besloot ze.

„Veel plezier vanmiddag,“ riep Mieke's moeder hen na.

Arm in arm stapten ze naar 't Ooievaarsnest: Mieke, Ria en Mia.

„Zeg, moeder heeft limonade voor ons klaargezet. En lekkere koekjes,“ vertelde Mia. „Daar ga ik straks op tracteren.“

„Nee, ik,“ bracht Ria er dadelijk tegenin.

„Och welnee, kind. Moeder heeft mij de limonade in laten schenken.“

„O ja? En ik heb de koekjes uit het trommeltje op de schaal gedaan. Als je dat maar weet.”

Mieke luisterde stil toe. Daar kibbelden ze warempel alweer. O, die malle zusjes!

„Maar niemand hoeft er immers te presenteren,” bedacht Mieke opeens. „We kunnen toch zelf het lekkers nemen.”

„O ja. . . .” Dat vond de tweeling toen ook, en hun onenigheid was dadelijk weer vergeten.

„Moeder komt pas om zes uur thuis,” begon Ria weer te babbelen. „En wij maken netjes de boterhamtafel klaar, hè Mia?” Mia knikte. „Ik kook de eieren,” zei ze.

„Nee, ik,” bitste Ria. „Jij bakt de aardappels op, want je kookt de eieren altijd veel te zacht.”

„Altijd — phoe — één keertje nog maar. En jij hebt er wel eens twee tegelijk kapot laten vallen. O zo.”

Mieke wilde weer gauw de zusjes van hun ei-gekibbel af brengen en vroeg: „Wat gaan we nou eigenlijk allemaal doen vanmiddag, jongens?”

Direct verdiepten ze zich in allerlei mogelijkheden.

— Ja. . . . wát? Het moest iets heel leuks zijn. En iets, wat je gemakkelijk met je drieën kon spelen.

Het was Mia, die het mooiste plannetje bedacht.

„Bruidje spelen!” riep ze. „Dat is enig!”

„Ja, ja!” Mieke en Ria stootten elkaar aan van plezier. „We gaan een bruiloft vieren, dat is prachtig.”

„Jij mag bruid zijn.” Mia wees naar Ria, maar die sribbelde tegen: „Nee, hoor, dat hoeft helemaal niet. Jij hebt het bedacht en daarom mag jij de bruid zijn.”

„Hè nee,” Mia schudde haar vlaskopje. „Toe Ria, doe jij het maar.”

Met verbazing keek Mieke naar de twee meisjes. Was dit nu weer het nieuwste? In plaats dat ze allebei afstoven op het fijnste: bruidje-zijn, gunden ze dat elkaar en gingen ze dáár weer om ruziën.

Maar opeens wist Ria het: „Laat Mieke bruid zijn. Ik de bruidegom en jij bruidsmeisje.”

„Da's best,” stemde Mia in.

„Waar zullen we de kleren vandaan halen?” vroeg Ria.

Mia's ogen glinsterden. „Dat is toch niet zo heel moeilijk te raden? Uit moeders kast natuurlijk!“

„Net als in het versje van „Naar bed, naar bed, zei duimelot“,“ lachte Mieke. „Mogen jullie dat zomaar van je moeder? Ik mag nooit in moeders kasten snuffelen.“

„Nou ja.“

Mia haalde haar schouders op. „Moeder ziet het immers niet, en als ze weer thuis is, hebben we allang de boel netjes opgeruimd. Zulke bangerds zijn wij niet, hoor.“

Ria nam Mieke bij de hand. „Kom mee,“ gebod ze. „Je moet niet zeuren. Het is een schitterend plannetje van Mia. Jij mag 't nu niet bederven. En je zult eens wat zien zo meteen. Onze moeder heeft een echte trouwjurk, o — een pracht!“

Mieke, die achter Ria aan liep, kreeg een schok: wat gingen de zusjes nu doen? Een echte japon uit hun moeders kast halen? Ze had gedacht, dat het bruidjespelen met een laken of zo zou gebeuren, dat had ze wel eens eerder gedaan. Maar dit.... Dit mocht natuurlijk niet. Stel je voor.

En die Ria hield haar hand maar vast. Nu waren ze al boven. Daar gingen ze de slaapkamer in. Ook al zoiets raars, zo maar een slaapkamer binnengaan in een vreemd huis, kòn dat dan maar allemaal?

Mieke voelde zich lang niet gerust, maar wilde dat tegenover die bij-de-handte tweeling liever niet laten merken. Daarom zweeg ze maar en wachtte af, wat de zusjes deden. Een beetje schuw keek ze rond in de grote slaapkamer, waar een mooie kanten spreij op het bed lag, en vrolijke lichte stoeltjes stonden. Een grote kast, ook van lichtgeel hout bedekte de ene muur. Geweldig, wat breed waren die deuren.

Eén daarvan deed Mia open.

„Kijk eens....“, fluisterde Ria.

En voor Mieke's verbaasde ogen pakte Mia er een doos uit, lichtte het deksel op, en toen....

„O...., wat schitterend!“ bewonderde Mieke.

Een echte witte zijden trouwjapon hing over Mia's arm.

Mieke stond met open mond toe te zien.

Maar nu wist ze het helemaal-zeker: Dit was niet iets, waar je mee spèelde.... Nee — dat kòn niet — dat mòcht niet. Ze dufde beslist die jurk niet aan te trekken, die prachtige witte

zij en al die fijne strookjes. Zoiets was geen speelgoed! Ze wilde het ook niet, want ze zou veel te bang zijn, dat er iets mee gebeurde.

Dit alles bedacht Mieke, terwijl de zusjes de japon op het bed uitspreidden.

„Is het geen snoes, Mieke?” vroeg Ria opgetogen. „En je kunt haar mooi met de ceintuur omhooghouden. Zij is je wel veel te wijd, maar moeder is juist helemaal niet lang, dat komt goed uit. Als ik zo meteen vaders pak aan doe, verdrink ik er in,” lachte ze.

„Neem enkel de jas maar,” raadde Mia aan, „met die lange broek is niets te beginnen.”

Zo praatten de zusjes, en ondertussen vlogen allerlei gedachten door Mieke's hoofd.

Die Ria en Mia toch, ze deden maar net, of 't de gewoonste zaak van de wereld was, zo'n verkleedpartij met zulk prachtig goed. En ze wisten natuurlijk best, dat het helemaal niet mocht. Trokken ze zich daar dan niets van aan? Dachten ze er zelfs geen minuutje over na?

Welnee....

Kijk maar eens, hoe ze zich vermaakten. Ze letten er niet eens op, dat Mieke zo ernstig bleef. Ria draaide rond in de zwarte slipjas van haar vader, die haar veel en veel te groot was. Ze maakte dolle sprongetjes, en Mia schaterde het uit.

Maar Mieke kon niet meelachen.

Steeds onrustiger voelde ze zich worden. En toch zag ze er vreselijk tegenop om te zeggen, dat ze niet mee deed met dit spelletje. De zusjes zouden er haar om bespotten en dat vond Mieke niet prettig....

„Wat moet ik nou als bruidsmeisje aan hebben?” vroeg Mia en weer dook ze tussen de kleren in de kast. Een mooie lichtblauwe japon haalde ze er uit. „Deze is goed, hè?”

Ria bekeek de jurk keurend. „Ja, die is feestelijk genoeg,” vond ze dan.

Mia keerde zich naar Mieke en zei: „Maak jij nu ook een beetje voort, zeg. Wat sta je daar te treuzelen? Je wilt toch zeker wel?

Gunst, wij dachten, dat je 't geweldig leuk zou vinden, zo'n echte jurk. En nou steek je er geen vinger naar uit.”

Mieke staarde voor zich uit, en speelde met haar armband. Zacht antwoordde ze: „Ik geloof vast, dat je moeder het niet goed zou vinden, als ze zag, wat wij hier deden. Het zijn veel te mooie dingen, om mee te spelen. Ik — ik — ik doe het niet,” besloot ze haastig. Toen draaide ze zich met een kleur om.

Wat ze gevreesd had, gebeurde: De tweeling lachte haar uit.

„Ha, die Mieke! Wat een bange wezel, ze durreft niet.... Ha ha!”

„Nou hebben wij net een mooi spelletje gevonden, en nou laat dat kind ons in de steek. Zo’n zoet, brááf kind. Laat jij ons maar gerust alleen dat stoute spelletje spelen, hoor. Ga jij maar naar je moesje, en vertel maar gauw, wat wij hier uitvoeren. En zeg er vooral bij, dat jij er te braaf voor bent, heilig boontje!”

Maar Mieke bleef staan, en bloosde nog dieper.

„Ik verklap niks,” zei ze, met een stem, die een beetje trilde, omdat ze bijna moest huilen.

„Ga maar niet weg, Miek. Toe, blijf bij ons,” begon Mia ineens te vleien. „Wees nou niet zo flauw en bederf de pret nou niet, hè? Het zijn toch niet de kleren van jouw moeder? Wij moeten toch zelf weten, wat we hier doen? Dit is toch niet jouw huis? Als dat zo was, was ’t allemaal natuurlijk heel anders. Maar nu hoef jij je het toch niet aan te trekken?”

Zoals Mia het zei, wist Mieke er niet veel op te antwoorden. Maar van binnen hoorde ze toch een waarschuwende stem: doe het niet, Mieke. Ga wèl naar je eigen huis, Mieke, laat je niet overhalen.

Was ze toen maar weggegaan!

Maar de tweelingen kwamen elk aan een kant van Mieke staan en ze zeiden nog eens weer, dat het hun toch zo tegenviel, dat hun nieuwe vriendinnetje zo’n heilig boontje was, waar je nooit eens iets leuks mee uit kon halen, zo’n saai piet, die dadelijk maar zei, dat ze niet mee wou doen.

„Ja maar,” verdedigde Mieke zich, „als je nou toch heel zeker weet, dat ’t niet mag. We zouden het toch ook niet doen, als je moeder thuis was?”

„Nee, nogal wiesdes,” gaven de zusjes toe. „Gunst, kind, maar doe jij nooit eens iets, dat je niet mag? Ha — dat moet je net geloven. Laatst heb je toch ook voor ons elk een koekje uit je moeders trommel gepakt, toen we er pas één gehad hadden. Dat deed je ook stiekem. En smaakte dat koekje soms toen niet lekker?”

Mia had haar zinnen zo vlug afgerateld, dat ze op moest houden om adem te halen.

En Mieke stond met gebogen hoofd. Ze wist niets terug te zeggen. De zusjes brachten haar met hun gepraat helemaal in de war.

Langzaam gleden haar handen langs de glanzende trouw-japon. Nog nooit had Mieke zoiets moois van dichtbij gezien.

Om zo'n jurk zelf eens te dragen. . . .

En dat kon nu.

Ria en Mia zouden zelfs boos zijn, als ze het niet deed.

Een flauwe spelbreekster vonden ze haar.

Als ze de japon nu eens even, héél even maar, aandeed? En haar dan dadelijk weer uittrok? Daar stak toch eigenlijk geen kwaad in.

Juist op het ogenblik, dat Mieke dit bedacht, gebod Ria:

„Trek je eigen jurk maar uit. . . .”

En — Mieke gehoorzaamde.

„O, wat bééldig staat zij je!” riep Mia opgetogen. „Zie je wel, dat zij niet eens zo verschrikkelijk veel te groot is?”

„Ik doe haar niet lang aan,” fluisterde Mieke, „'k Ga er niet mee lópen.”

„Natuurlijk loop je er wèl mee,” snibde Ria. „Anders doe ik het en zijn we altijd kwaad op je.”

Tegen zo'n vreselijk dreigement kon Mieke het niet volhouden. Zwijgend stond ze voor de grote spiegel en wachtte ze, tot de zusjes ook klaar waren.

„Nou weet ik nog iets. We halen een bos seringén uit de tuin en dat is jouw bruidsbouquet,” bedisselde Mia. „Toe, Ria, jij kunt met die jas harder lopen dan ik in deze jurk. Haal gauw wat bloemen.”

Ria vloog weg, met wapperende jaspenden, en duwde even later Mieke drie grote takken seringén in haar hand.

„Ziezo, de bruidsstoet is klaar,” zei Mia plechtig.

„We kunnen vertrekken.

Nu moet je heel langzaam lopen, Mieke. Ik zal je sleep ophouden. Gaat het niet mooi zo?”

Mieke kreeg een kleurtje van spanning. Het was toch wel echt — o ja....

Nu ze eenmaal toegegeven had, wilde ze ook niet langer meer zo sip blijven kijken. Geen saai piet meer zijn.

Mevrouw Zomer, de moeder van de tweelingen, zou er immers helemaal niets van merken, troostte Mieke zich. Lachend knikte ze haar bruidegom en het bruidsmisje toe. Naar de waarschuwendc stem van binnen luisterde ze niet meer.

„Jullie hebben prachtig weer op je trouwdag,” merkte het bruidsmisje-Mia op. „We lopen de hele tuin door, jongens,” ging ze verder.

„Ja, natuurlijk.”

„Vind je 't nou ook geen enig spelletje, Mieke?” vroeg de bruidegom.

Mieke knikte en stak haar neus, diep-snuivend, in de seringen. Achter haar hield Mia voorzichtig haar sleep.

Het was een schitterend-uitgedoste stoet, die daar langzaam door de tuin van het „Ooievaarsnest” wandelde.

De meisjes genoten hoe langer hoe meer van dit „echte” spel. Niet een, maar heel wat méér malen liepen ze rond het huis. Toen dronken ze in de kamer, waar hun lekkernijen klaar stonden, met langzame teugjes hun limonade.

Mieke nipte heel voorzichtig telkens van haar glaasje, bang als ze was, dat er ook maar één druppeltje op het glanzende wit van haar japon zou vallen.

„Nu zullen we maar weer naar boven gaan, hè?” stelde Ria voor, met een blik op de klok, die al halfvijf wees. Mieke en Ria voorop, het bruidsmisje daarachter, liepen ze weer de trap op.

„Ho...., je verliest een bloem!” waarschuwde Mia. — „Wacht even, Mieke, ik zal 'm pakken.”

Even liet Mia de gladde, witte rok zakken. Ze bukte zich naar de gevallen seringentak en.... deed toen een stap, zonder er op te letten, waar ze haar voet zette.

Een heel zacht gekraak....

Dat deed Mieke's jurk....

Het was maar o zo'n klein geluidje geweest, maar de drie meisjes stonden stokstijf van schrik.

Waar was de scheur?....

Mieke's ogen vlogen langs haar rok — over de sleep. —

„O — hier. —”

Ze wees de plek aan. De zusjes zagen het ook. Een hele grote scheur, juist waar de sleep begon.

Ontredderd keken ze elkaar aan.

Ria was de eerste, die snauwde: „Stommerd, om niet beter uit te kijken. Náár kind! Kijk nou eens, kijk nou eens, wat je

gedaan hebt. — O, ontzettend! Hoe kon je zo suf zijn. Je bent...."

Maar Ria hield verdere boze woorden in, toen ze zag, hoe diep-verslagen Mia's gezicht stond en hoe haar lippen beefden. En opeens kreeg ze vreselijk veel medelijden met haar arme zusje, dat dit ongeluk gehad had. — „Je kon het immers niet helpen, hè?“ troostte ze zacht. Ze sloeg haar arm om Mia's hals en wist verder niets meer te zeggen.

„Ik durf het niet aan moeder vertellen....“

Met een klaaglijke stem zei Mia het en ze wreef hard langs haar ogen, om de tranen, die daarachter prikten, terug te dringen. „Maar — maar — ik wil ook niet, dat jij dat nare werkje opknapt.“

„Maar ik wil niet, dat jij het doet. We zullen wel samen alles zeggen. Het had mij net zo goed kunnen overkomen.“

Al die tijd had Mieke niets gezegd, maar verdrietig voor zich uit getuurd. „En ik dan?“ vroeg ze tenslotte. „Ik heb die jurk nog wel áán gehad. Ik moet net zo goed een standje hebben als jullie.“

„Jij? — En jij wou immers helemaal eerst niet meedoen.

Nee, hoor, dat is niet eerlijk. Weet je wat we doen, Mia? We vertellen er moeder niks van, dat Mieke de jurk aan had.“

Maar Mieke-zelf vond het wel eerlijk, als ook zij zou blijven wachten op de thuiskomst van mevrouw Zomer. Zij zelf voelde wel schuld! Had zij juist niet — in plaats van zich te laten overhalen door de zusjes, moeten aandringen op een ander spelletje? Dát zou goed geweest zijn. Maar dat had ze niet gedaan. Ze was bang geweest, bang voor de boosheid van de tweeling, voor hun spot. Ze was laf geweest. Ze had iets gedaan, waarvan ze zeker wist, dat het niet mocht.

Het was nu wel aardig van de zusjes, om haar niet te willen verraden, en, als ze het zichzelf eerlijk toegaf, wou ze veel, veel liever nu maar direct naar huis gaan, maar nee, dat ging toch niet. Je kon toch zo je vriendinnetjes niet in de narigheid achterlaten? Dan maar mee wachten, tot de moeder van de tweeling terugkwam....

En zo gebeurde het, dat mevrouw Zomer bij haar thuiskomst drie verslagen, bedroefde meisjes vond.

Ze luisterde naar het verwarde verhaal, dat haar dochttertjes vertelden.

Ze schudde haar hoofd, en er kwam een rimpel tussen haar ogen, de rimpel, waarvoor Ria en Mia bang waren, omdat ze wel wisten, dat moeder echt bóós was.

„Ik vind het heel, héél erg,” zei mevrouw Zomer. En haar stem klonk streng. „En weet je waarom? Niet in de eerste plaats om die scheur, maar omdat ik jullie niet vertrouwen kan. Is dát een manier van doen, om mijn kasten overhoop te halen en jurken aan te trekken? Een ráár spelletje, dat moet ik zeggen. In het vervolg sluit ik alles af, als ik uitga. En jullie zouden me natuurlijk niets van dit alles verteld hebben, als het ongeluk met de trouwjapon niet was gebeurd. Kijk me aan, Ria en Mia,” gebood mevrouw Zomer.

Met een kleur als vuur gehoorzaamden de meisjes.

„Je zou je stiekeme spelletje gespeeld hebben, zonder dat ik er iets van te weten kwam. Nu, ik vertel je, dat jullie een paar dochters zijn, waar ik me op het ogenblik voor scháám. Zulke grote meisjes al, die ik nog niet eens rustig thuis kan laten.”

„Ja maar, Moeder....,” begon Mia aarzelend.

„Niets te ja-maar-en,” brak mevrouw Zomer af.

„Maar Mieke....,” waagde nu Ria nog eens.

„Wat is er met Mieke?”

Mevrouw Zomer richtte haar blik op het vriendinnetje van de tweeling en.... die blik was lang niet zo vriendelijk als anders.

Beschaamd sloeg Mieke haar ogen neer.

„U moet niet boos zijn op Mieke, Moes,” ging Ria verder.

„Ze heeft juist erg tegengestribbeld, toen we ons wilden verkleden. Echt waar. Maar wij hebben gezegd, dat we kwaad zouden zijn, als ze niet meedeed. En toen....”

„Ja ja, ik begrijp het al,” viel mevrouw Zomer in. „Ik zal ook niet boos op Mieke zijn, maar.... ik denk toch, dat Mieke zelf wel inziet, dat ook zij niet helemaal vrij uit gaat, is het niet, kind?”

Mieke knikte, met een brok in haar keel. Toen stond ze op en zei zacht: „Zal ik dan nu maar naar mijn eigen huis gaan?”

„Ja, blijf hier maar niet langer. En, Mieke, luister eens....”

Mevrouw Zomer hield Mieke nog even tegen. „Het spijt me aan de ene kant wel een beetje voor jou, omdat jij in ieder geval niet zóveel schuld hebt als Ria en Mia, maar ik vind het toch beter, dat mijn ondeugende dochters Zaterdagmiddag niet op Kweeklust komen. Ze kunnen dan rustig op hun kamer blijven en hun slordige kast eens opruimen. Dat is een kast, die ik nièt voor hen zal afsluiten,” besloot de moeder van de tweeling streng.

Mieke had opeens zoveel haast om weg te komen, dat ze vergat, mevrouw Zomer te groeten.

Ze hoorde ook niet meer, hoe de zusjes allebei tegelijk begonnen te huilen, maar ze schreiden dan ook niet hard, heel zacht snikten ze, dicht tegen elkaar aan — van berouw en ook van spijt over die straf-Zaterdagmiddag, de middag waar ze zich nog wel zo op verheugd hadden, samen met Mieke en Bertje op Kweeklust. Wat zouden ze genoten hebben. En nu Opgesloten in hun kamer, die nare kast opruimen. En toch wisten de zusjes, dat hun straf verdiend was.

Mieke holde naar huis. Ook voor haar was het een grote teleurstelling, dat de zusjes niet zouden komen. Maar het was immers juist goed, dat ook zij deelde in de straf van de tweeling: ook zij had het verdiend.

IV

Het antwoordenblaadje

De haan wandelt op het erf rond. — Hoe houd jij je pen vast? — Hij houdt niet van melk.”

„Juffrouw Van Galen las langzaam de zinnen op, en de klas vóór haar, schreef.

Ze hadden „dictee” en moesten allemaal goed nadenken, hoe ze de werkwoorden zouden schrijven, want dáár zat de moeilijkheid: moest zo’n woord met een d, d en t of alleen maar met een t geschreven worden?

Mieke, op de voorste bank, deed ijverig haar best. Ze las de laatste regels nog eens over. Och, wat dom, nu had ze toch

houd-ji met d-t gezet, en dat moest immers niet. Je zei toch ook loop-je, zonder t, dus houd-je ook. Ze verbeterde de fout vlug. Ja, zo was het goed. Ze vloei de haar werk af. — Ziezo, de bladzij omslaan en luisteren, naar wat de juffrouw verder voor moeilijks zou noemen.

— Hè — daar gleed het vloeitje van de bank. Mieke bukte zich om het op te rapen.

Terwijl ze onder de voetenplank naar haar vloei tastte, zagen haar ogen nog een stukje papier. 's Kijken. Wat zou dat zijn? Een los blaadje uit een boek? Tegelijk met het lichtblauwe vloeitje, raapte Mieke het andere papier op. Ze legde het in haar schrift en zag, dat het een bedrukt blaadje was; kleine cijfertjes stonden er op; 't leken wel sommen.

O, opeens wist ze, wat het was: een antwoordenlijstje uit het rekenboek. Dat gebruikte juffrouw Van Galen wel eens. Ja, Mieke zag het nu duidelijk. Hier: paragraaf 3 en dan de uitkomsten van de verschillende opgaven. Toch maar gemakkelijk, zo'n blaadje. Ze zou het nu maar direct aan de juffrouw teruggeven. Mieke keek op van haar schrift naar de onderwijzeres. Zou die er iets van gemerkt hebben, dat ze het blaadje gevonden had? Maar nee, juffrouw Van Galen bladerde aandachtig in haar dictee-boekje. Ze lette er helemaal niet op, wat Mieke deed.

Er vlogen plotseling allerlei gedachten door Mieke's hoofd. Als — als ze het blaadje eens nièt teruggaf?

Wat zou het dan gemakkelijk zijn, om haar huiswerk-sommen te maken. Op schóól kon je zo'n ding natuurlijk niet gebruiken. Maar — als ze het eens voor thuis hield? Uren was ze soms bezig om die nare sommen uit te rekenen en dan waren ze vaak nog fout. Stel je voor, dat ze de antwoorden zo maar over kon schrijven! Ja maar, het was toch wel heel verkeérd om zoiets te doen.

Heel onéérlijk. Nee, ze moest nu gauw dat velletje papier teruggeven.

Maar Mieke deed het nièt!

Nog eens keek ze goed om zich heen, of werkelijk niemand het merkte. Dientje de Bruin, die naast haar zat, ook niet? Welnee, dat kind had het veel te druk met haar lastige zinnen, de stumper, ze had zeker weer bijna alles verkeerd.

Nog even aarzelde Mieke.

Toen trok ze heel voorzichtig het blaadje naar zich toe en liet het zacht in haar tas glijden.

Ziezo.

Mieke zuchtte verlicht. Daar zou ze plezier van hebben. In een wip zouden haar sommen klaar zijn in 't vervolg.

„Hebben jullie het allemaal?“ vroeg juffrouw Van Galen. De kinderen knikten. „Dan gaan we verder,“ zei de onderwijzeres. „Let goed op.

Bedaart de storm nog niet?

Er wordt veel door de storm vernield....“

Mieke maakte haar eerste fout. „Vernielt“, schreef ze. — En daarna deed ze het wéér verkeerd en nog eens en nog eens. —

Had Mieke haar gedachten niet meer bij haar werk?

Ze was toch anders heus zo dom niet in het maken van een dictee.

Waar dacht ze dan wel aan?

Ze dacht aan wat er in haar tas zat. „Het“, waarvan zij alleen maar wist. Een klein blaadje met o zulke pietepouterige cijfertjes. Een blaadje, dat helemaal niet in Mieke's tas hóórde, dat er volstrekt niet mócht zijn. Maar Mieke hield het toch!

En 's avonds....

Een lange paragraaf uit het rekenboekje hadden de kinderen van juffrouw Van Galens klas als huiswerk opgekregen. Er was een meisje, dat er wonderlijk-weinig moeite mee had. In een paar minuten had ze overal netjes de antwoorden achter geschreven.

Dat meisje was Mieke van Loon. Mieke, die haar gestolen blaadje gebruikte en de uitkomsten daarvan ook gestolen had.

Het viel Mieke's moeder op, dat haar dochttertje dit keer zo gauw klaar was, en vriendelijk vroeg ze: „Had je vanavond maar zo weinig, kind?“

„Ging nogal,“ antwoordde Mieke.

„Je bent er maar fijn-vlug van af,“ vond moeder.

„Ja,“ zei Mieke, en toen boog ze haar hoofd over een lees-

boek, dat ze voor zich nam. Zou moeder het zien, dat ze een kleur kreeg?

Maar moeder had haar aandacht alweer bij andere dingen. Ze breide een truitje voor Mieke en daarvan telde ze fluisterend de steken.

Het was vader, die bij het wel-te-rusten-zeggen van Mieke opmerkte: „Je bent zo stil, meisje, er scheelt toch niets aan?” „Welnéé,” deed Mieke onverschillig. „Ik heb een beetje slaap.”

„O, dan is het goed,” liet vader zich gemakkelijk geruststellen.

Maar — het was helemaal niet „goed” met Mieke.

Nu ze één stap in de verkeerde richting gedaan had, door het antwoordenblaadje niet dadelijk terug te geven, bleef ze doorgaan op de weg van leugentjes en oneerlijkheden. Het begon de volgende morgen al, toen juffrouw Van Galen vroeg:

„Is er soms ook één van jullie, die een blaadje papier gevonden heeft, waarop antwoorden van sommen stonden?” En toen er geen antwoord kwam, vervolgde de onderwijzeres: „Dat dacht ik ook al, want dan zou ik 't natuurlijk wel direct teruggekregen hebben. Ik zal 't wel niet in school verloren hebben. Misschien is het bij mij thuis ergens uit m'n boekje gewaaid, want 't was maar zo'n dun velletje.”

Mieke zat doodstil voor zich uit te staren, haar ogen strak op het bord gericht.

Leren: Ps. 25 : 4, stond daar.

Die vijf had een rare lange vlag en de stippeltjes tussen de vier en de vijf leken wel komma's, in plaats van punten.

Was er nog meer op het bord te zien? Want dáár wilde Mieke zich in verdiepen, niet in hetgeen de juffrouw zo pas zei. Ze moest nu net doen, of 't haar, Mieke, helemaal niet aanging, die vraag naar dat blaadje. Ze kon er toch onmogelijk nu nog mee voor de dag komen? Wat moest de juffrouw er dan wel van denken, dat ze 't mee naar huis genomen had? Nee, nu kan ik niet meer terug, dacht Mieke bij zichzelf. Nu moet ik dóórzetten. Kom, ze zou maar weer scherp naar het bord turen, dat leidde haar gedachten mooi af. De P van psalm was een heel andere hoofdletter, dan zij geleerd

had. Ja, zo schreven de grote mensen hem. Als je groot was, hoefde je je niet zoveel meer van de schrijffletters aan te trekken, dan maakte je die, zoals je ze zelf het mooiste vond. Als je groot was, hoefde je ook geen vervelende sommen meer te maken, had je ook geen antwoordenblaadjes meer nodig. Dáár, nu was ze er toch weer bij beland. Maar dat wilde ze niet. Was de juffrouw nu nog niet klaar met haar gevraag? „Dus niemand, die er iets van weet?“ klonk het nog eens door het lokaal. „Dan nemen we nu onze pen, en schrijven.“

Hè — hè — dàt was afgelopen.

Mieke haalde diep, heel diep adem. Het was niet meegeval-
len en 't was maar een geluk, dat de juffrouw het niet erg
scheen te vinden, dat ze 't papiertje kwijt was. Ook een bof;
ze dacht, dat ze 't niet in school verloren had. Zou ze dan niet
heel eventjes getwijfeld hebben, of soms niet één van de
kinderen....

Er ging een schok door Mieke heen.

Nee, daar had de juffrouw zelfs niet aan gedàcht, dat iemand
zo geméén zou zijn. O, als ze het eens wist van Mieke. Als ze
eens wist, dat tussen de omslag van Mieke's atlas....

Daar zat het blaadje, veilig opgeborgen.

Hoe had ze het toch gedurfd! En nu kon ze niet meer terug.
Ze had haar huiswerkschrift al ingeleverd. Zover was ze ook
al gegaan: het schrift, waar de overgeschreven antwoorden
in stonden.

Toen brak de stem van juffrouw Van Galen Mieke's gedach-
ten af. „Je hebt nog niet eens de goede les voor je, Mieke.
Vooruit, schiet een beetje op,“ vermaande ze streng. „We
kunnen niet allemaal op jou wachten.“

Ze boog zich naar Mieke over, die met haastige vingers de
bladen van haar boekje omsloeg.

Er was niets bizonders te zien aan dat meisje, daar op de
voorste bank. Haar gezicht was precies als anders.

Maar haar hàrt....

Wie kon denken, wat dáár in omging?

„Hoe heb ik het nu met je, kind?“

Mieke was nauwelijks de huiskamer binnengekomen, of vaders verbaasde vraag klonk haar tegen.

„Ik zag je uit de verte aankomen, maar je hebt niet één keer-tje opgekeken. Je liep de hele tijd met je hoofd naar beneden. Dat is nog nooit gebeurd, dat je niet even naar me gewuifd hebt. Er mankeert toch zeker wel iets aan je. Of vergeet je je oude vader?“

Mieke glimlachte flauwtjes om vaders grapje. „Er is heus niets, hoor,“ zei ze, schouderophalend.

Ze ging voor de spiegel staan, om vader niet rechtstreeks in de ogen te kijken, en deed, of ze het heel druk had met het strikken van het rode lintje in haar bruine krullen.

„Ijdeltuit,“ lachte moeder, „nog maar net uit school, of ze staat alweer voor de spiegel.“

Mieke gaf geen antwoord en dronk zwijgend haar thee.

„O ja,“ bedacht vader zich, „opa is zoëven hier geweest om te vragen, of jij straks met Popko meeinging. Hij moet met de bakfiets een paar heesters wegbrengen en er is nog plaats genoeg in de bak voor jou. Het is nogal een eind uit de buurt, en Popko vindt 't wel leuk om jou mee te nemen. Je hebt hier zeker wel zin in, hè?“

„O, jawel,“ zei Mieke. Maar het kwam er niet erg vrolijk uit. „Wil je soms niet?“ vroeg vader verwonderd. „Ik dacht, dat je 't graag deed. Anders ben je er toch ook zo dol op.“

„Ja, natuurlijk ga ik wel mee,“ was alles, wat Mieke terugzei. Ze vond het toch eigenlijk ook wel een prettig verzetje. En dan was ze tenminste eens een poosje niet bij vader. Want in het gezelschap van haar vader voelde Mieke zich zo, zo, ja wät eigenlijk? Niet alléén maar onrustig, maar zo slecht. Net, of ze iedere keer verwachtte, dat vader bij haar van binnen kon zien. En wat zou hij dan schrikken van al dat lelijks, wat zijn dochttertje daar verborgen had.

Popko, die vrolijke Frans, zou haar in ieder geval wel wat opfleuren met zijn grappige gepraat.

Maar toen ze op de bakfiets zat, kwam Mieke tot de ontdekking, dat ook Popko dat zwarte, zware gevoel niet van haar af kon nemen. Ja, héél, heel even soms. Dan lachte Mieke, maar ogenblikkelijk kwam dat donkere weer terug. Popko,

die zulk ernstig kijken van Mieke niet gewend was, schudde maar eens zijn hoofd en plaagde: „Hai, hai, dat lutje potje is maar een saai wichie vandaog.”

Ja, sáái was ze, dat wist Mieke zelf wel. 't Was toch ook wel een beetje gèk om het je zo aan te trekken, als je iets verkeerds uitgehaald had. Er was nu toch niets meer aan te doen en ze kon toch niet blijven kniezen? Ze moest zich er over heen zetten. Zo, dat ze de volgende keren heel gewoon, heel rustig haar antwoordenblaadje kon gebruiken. Want, nu ze het eenmaal had, moest ze er ook gemak van hebben. Als ze er maar eenmaal dóór was, er aan gewènd.

Popko zette haar bij de deur af.

„Je bent me een lollig vrachie geweest, hoor,” mopperde hij.

„Heb je 't niet naar je zin gehad?”

„Och jawel, welbedankt,” probeerde Mieke opgewekt te zeggen.

„Ja, 't is goed, hoor!” riep Popko haar nog na, terwijl ze naar binnen ging.

Moeder had al gedekt, en vader stond voor het raam naar buiten te kijken. Hij draaide zich om.

„Was het prettig, Mieke?”

„Ja, natuurlijk!”

Mieke zei het wat kribbig, en dat ontging vader niet.

„Wat bèn je toch weinig spraakzaam, Miek. Heb je weer slaap, net als gisteren?”

„Komen jullie aan tafel?” Moeder brak het gesprek af, wat Mieke gelukkig vond. Nu hoefde ze vader geen antwoord te geven. Je kwam er bij vader nog zo gauw niet af!

Toen moeder Bertje naar bed gebracht had, ging ze naar tante Nora. Dat deed ze altijd Dinsdags. Het wasgoed werd dan in tante Noortje's grote keuken gestreken.

Juist wilde Mieke ongemerkt naar buiten glippen, toen vader haar vriendelijk nodigde:

„Ga jij eens een poosje zoet bij me zitten, jongedame.” Geschrokken liet Mieke zich op het voeteneind van vaders stoel neerploffen.

„Voorzichtig, je zakt er nog door,” waarschuwde vader lachend. Maar ernstiger vervolgde hij:

„Ik weet het niet, Miek, maar zoals jij je de laatste dagen gedraagt, dat bevalt me eerlijk gezegd niet goed. Is er werkelijk helemaal niets, wat je moeder en mij niet wilt zeggen? Iets naars, op school of zo?“

Een angstig, onbehaaglijk gevoel bekreep Mieke. Wat ging er nu gebeuren? Zou vader doen, waar ze al voor gevreesd had: bij haar naar binnen kijken?

O, maar hij mocht niets zien. Dáár zou ze wel voor zorgen. Mieke klemde haar lippen op elkaar.

„Je moet niet alleen met iets rond blijven lopen. We willen je immers zo graag helpen, als er iets is,“ ging vader verder.

Het klonk allemaal zo vriendelijk en zo goed bedoeld. Mieke begon zenuwachtig heen en weer te schuiven. Niets zeggen, niets zeggen, hamerde het in haar hoofd.

Vader vervolgde: „Dát er iets is, Mieke, geloof ik zeker, kind. Je maakt mij niet wijs, dat je gewoon, net als anders bent.“ Opeens klonk vaders stem niet meer zo vriendelijk. 't Leek wel, of hij een beetje boos begon te worden. Schuw keek Mieke naar hem op. Wat was alles toch náár!

„Zeg eens, is er iets, dat je ons niet wilt vertellen? Iets, dat misschien niet mooi is, zodat je het niet zeggen dñrft?“

Mieke streek met haar vinger over de nopjes van haar jurk. Dat benauwende, schuldige, angstige gevoel van de laatste dagen werd nu wel heel sterk.

O, ze kon er ook niet tegen, als vader zo met haar praatte, haar zo doordringend aanzag. Het hielp niets, of ze haar hoofd al omdraaide, ze voelde vaders blik, dwars door alles heen.

Als ze het nu eens wèl vertelde?

Maar wat zou dat een verschrikkelijke gevolgen hebben.

Vader en moeder verdrietig en vreselijk boos natuurlijk.

Juffrouw Van Galen, daar durfde ze helemaal niet aan te denken. Mieke zag geen uitweg meer.

Maar, als ze het niet vertelde?

Zou ze dan nog wel één keer echt-vrolijk kunnen zijn? Zou die last ooit van haar afvallen? Zou ze dan wel weer kunnen bidden zoals eerst?

O, was ze toch maar nooit hieraan begonnen. Dat het zoveel naars met zich mee zou brengen, daaraan had ze niet ge-

lacht. En vader, vader wilde nu antwoord van haar hebben. „Miek....” Daar was weer de zachte, vriendelijke klank in vaders stem.

„Draai je gezicht eens deze kant uit. Ja zo. Kun je me nu helemaal geruststellen, en zeggen, dat er niets is, waar je verdriet over hebt?”

Toen schudde Mieke langzaam, héél langzaam haar hoofd. „Wàt nee?”

„Er is wèl iets.”

„Mag ik het weten?”

„Nee, liever niet, Vader,” fluisterde Mieke.

Vader nam Mieke's hand, legde die tegen zijn wang en zei: „Mijn arme meiske.... Dan praten we er maar niet verder over, hè?”

Met een prop in haar keel stond Mieke op. Loodzwaar wogen opeens haar benen. Zou ze, zou ze toch, — nù nog?....

Maar Mieke zwéég.

Het was pas heel laat die avond — vader en moeder zouden juist naar bed gaan — toen een bedroefde, moe-gevochten Mieke de kamer binnen kwam schuifelen.

Eindelijk had ze de strijd opgegeven, en bekende ze alles.

Maar het àltermoeilijkste kwam nog.

De juffrouw moest het weten.

Het was nog heel vroeg, de volgende morgen, nog geen acht uur, toen Mieke aanbelde bij juffrouw Van Galen. De onderwijzeres was nog met haar ontbijt bezig, en terwijl Mieke met strakke ogen toekeek, hoe ze haar eitje pelde, de thee dronk, vertelde ze haperend, af en toe met hevig trillende lippen, hoe gemeen, hoe vreselijk-geméén zij, Mieke, geweest was. Toen wachtte ze ademloos.

Wat zou juffrouw Van Galen nu boos zijn!

Wat er toen gebeurde, was een wonder voor Mieke.

Vlak naast haar, op de divan, ging de juffrouw zitten. Haar arm sloeg ze om Mieke's schouder en aan Mieke's oor zei een lieve, zachte stem: „Ik had het al begrepen, Miek, wat je gedaan had. Gisteravond al, toen ik de rekenschriften na-keek, en jij geen enkele fout had. En o, wat vond ik het verdrietig en wat speet het me erg, dat jij zo oneerlijk was. Ik heb er veel last van gehad. Maar nu, nu is dat voorbij. Het is flink van je, je schuld te bekennen. Je zag er zeker wel verschrikkelijk tegenop, Miek?”

Mieke poetste de tranen, die zo maar ineens in haar ogen kwamen, haastig weg.

„Maar vindt u me dan niet geméén?” vroeg ze hortend.

„Ja, het was helemaal niet mooi van je, wat je gedaan hebt. Je zult het er zelf niet gemakkelijk mee gehad hebben, wel?” Mieke schudde haar hoofd.

„Dat is dan al straf genoeg voor je geweest. Ik zal je niet meer straffen.

Maak vanavond je sommen nog maar eens over. We scheuren het blaadje met de overgeschreven antwoorden er uit, Miek, en je belooft me, dat je nooit meer zoiets uithaalt.

Geef me nu een hand, want ik moet naar school.”

Het was nog niet allemaal goed tot Mieke doorgedrongen.
Maar ze stond glweeer op straat.
Scheen de zon zoëven óók al?
Bloeiden er zoveel bloemen in de tuinen om haar heen?
Hoe kwam het, dat ze dit nù zag, en zoëven niet?
Omdat ze vrij was.
Vrij van die zware last, die haar de vorige dag had gedrukt.
Ze huppelde van blijdschap.

Vóór Mieke die avond ging slapen, dankte ze God. Het was heerlijk, dat ze weer danken en bidden kòn. Nu dũrfde ze weer. Dũrfde ze ook te vragen, of de Hemelse Vader haar ook vergeven wou, net zoals haar aardse vader en moeder dat gedaan hadden.

V

Mieke's verjaardag

En, jarige dochter van ons, wat wil je vanmiddag eten?" Mieke lachte glunder bij die vraag van moeder.
„Dat is ieder jaar weer hetzelfde, Moes. U weet het immers wel? Groentesoep, appelmoes met gebakken aard-appels en biefstuk en chocoladepudding met vanillesaus toe.“
„Wil je heus niet liever iets anders?“
„Nee, moeder, ik vind dat nou eenmaal het lekkerste,“ antwoordde Mieke beslist.
„Dan zal er met je wensen rekening worden gehouden, jongedame,“ zei moeder grappig-plechtig.
„Dat het nu eindelijk toch weer zover is,“ zuchtte Mieke, en in haar ogen schitterden lichtjes van plezier.
„Wat zover is? Dat je appelmoes eet?“ plaagde vader.
„Och, u weet best, wat ik bedoel. Dat ik jãrig ben natuurlijk. Het leek laatst, toen we nog in de stad waren, nog zo erg ver weg, en nu zijn we al bijna een half jaar op Kweeklust.

„Ja,” zei vader, „wat is die tijd voor mij ook omgevlogen. En wat ben ik al veel vooruitgegaan, sinds we hier wonen.”

„Daar kunnen we niet dankbaar genoeg voor zijn,” vond moeder.

Mieke keek van de een naar de ander, en toen bleven haar ogen weer rusten op de pakjes, die voor haar bord waren uitgesteld.

Zoals ze haar toch verwend hadden!

Zulke prachtige cadeaux!

Ze had er niet op durven rekenen, dat ze zoiets moois, zoiets „kostbaars” zou krijgen. Maar, daar lag het toch in het lange, smalle doosje, verscholen tussen rose watten: een heel fijn zilveren kettinkje met een hangertje van kleine bloedkoralen.

Mieke was er heel blij mee en telkens nam ze haar bezit weer uit het doosje en streelde ze voorzichtig over de dunne schakeltjes.

Mooi zou het staan bij haar Zondagse rode jurk. Moeder had wel precies geraden, wat ze graag hebben wilde. Van Bertje lag er een zakkammetje in een heel mooi bewerkt leren étuitje. Dat héétte nu wel van Bertje, maar natuurlijk had moeder dáár ook voor gezorgd. Wat waren ze toch lief voor haar! Juist zat Mieke zich hierover te verheugen, toen met een zwaai de deur openging, en opa binnenkwam.

Voor zich uit droeg hij een reuze-bouquet prachtige gladiolen, en onder zijn arm stak een vierkant pak.

Een boek lijkt dat wel, dacht Mieke, die het dadelijk opmerkte.

Opa liep recht op haar toe en legde zijn bloemen op tafel, zo maar over de broodschaal!

Hij sloeg zijn beide armen om Mieke heen, en Mieke glimlachte blij onder het aanhoren van opa's gelukwensen.

„Deze bloemen geef ik om het hier nog feestelijker te maken, dan het al is, en dit,” — opa reikte Mieke het pakje over — „is om altijd te bewaren. Ik hoop, dat je het aardig vindt.”

„Aárdig? Schitterend is het,” riep Mieke verrukt uit. „Hoe kon u dat nou weten, dat ik zo'n sprookjesboek zo heel graag wou hebben? Wat is het zwáár, Opa, en kijk toch eens, wat een prachtige platen er in staan. Hier — en hier...”

Opgetogen bladerde Mieke in het boek.

„Heel, heel erg bedankt, Opaatje.“ En ze gaf haar grootvader een stevige zoen.

„Maar Vader, u hebt het veel te erg gemaakt,“ mopperde Mieke's moeder. „Kon dat nu niet wat minder?“

„Ja, minder kon het wel, maar minder wilde ik niet,“ zei opa met een jolig knipoogje.

Toen werd er op de deur geklopt en kwam, met vlugge dribbelpasjes, tante Noortje aangestapt. Ook zij had een pakje, maar dat was zo klein, dat het helemaal verstopt zat in haar rechterhand. Wat kon daar wel in zitten?

Mieke werd nieuwsgierig en gunde zich bijna geen tijd om het elastiekje er af te halen.

„O, tante!“ . . . klonk dan haar verraste uitroep. „Is het ècht zilver?“

Tante knikte en keek lachend toe, hoe Mieke een klein dames-vulpotloodje omhooghield. Aan het uiteinde hing een lila, zijden kwastje.

Het was zo'n onverwachte rijkdom, dat Mieke er stil van werd.

Maar om haar heen praatten en lachten de anderen.

En opeens . . . daar schoot tante Noortje op opa's bloemen af en trok ze in een ruk van de tafel. Hoofdschuddend sputterde ze: „Wie doet er nou weer zoiets, wie legt nu een bos bloemen midden over een ontbijttafel. Foei, ik moet er niet aan denken: er kunnen wel rupsen of andere beesten inzitten. Wie is er zo slordig geweest?“

Opa's lachende stem bekende: „Ik, Nora-lief. Maar op dit feest van mijn oudste kleindochter en jouw oudste nicht mag je niet op me brommen. Wat zeg jij, Mieke?“

Mieke lachte maar wat. Ze voelde zich zo gelukkig, dat ze iedereen wel omarmen wilde. Verbeeld je, dat ze dat eens werkelijk deed!

Dan kregen Popko, Dries en Evert ook een beurt. Bij die gedachte schoot Mieke in de lach. Dàt zou me wat moois zijn!

„Hoe is het, jarige, heeft moeder je al verteld, wat ons plan voor vanmiddag is?“ vroeg opa.

„Nee,“ schudde Mieke.

„Dan zal ik het maar doen.“

Opa schraapte zijn keel en begon:

„Je dacht zeker, dat je vanmiddag een gewone visite aan huis zou hebben, hè? Je hebt Ria en Mia immers al gevraagd, om bij je te komen?

Nou, die zullen ook wel komen, maar... we blijven niet op Kweeklust. Nee meisje, we hebben een ander plan bedacht. De ouders van de tweeling weten het ook al. Als jij het maar prettig vindt.”

„Toe Opa, wat is het?” drong Mieke aan.

Vol verwachting keek ze naar haar grootvader, die kalmpjes een stoel naar zich toetrok en de anderen nodigde: „Kom mensen, ga er bij zitten, en luister naar wat deze oude man te zeggen heeft.

Heb je er iets op tegen, Mieke, om straks, direct na het middageten met vader, moeder en de tweelingen naar zéé te gaan? Het is nu het mooiste weer, dat je je maar bedenken kunt. Heerlijk warm. Dus, als jullie je badpakken meenemen, kun je gerust in het water gaan.”

„Naar zéé? — Echt naar een strand?” haalde Mieke lang uit, en haar stem klonk wel wat ongelovig.

„Ja, ik méén het,” lachte opa. „Zonder dat jij het wist, hebben we met z'n allen dit uitstapje bedacht. Maar het moest natuurlijk mooi weer zijn voor zoiets. En dat is het nu... dus...”

„O mensen,” jubelde Mieke, en ze maakte een paar dolle sprongen in het rond.

„Niet zo wild, Mieke,” berispte tante. Maar Mieke luisterde niet naar haar. Ze luisterde alléén maar naar opa, die nog niet klaar was met zijn verhaal, maar vervolgde: „Je meent zeker, dat jullie met de trein gaan, hè?”

„Natuurlijk,” antwoordde Mieke. „Waar dan anders mee?”

„Wel jongedame, dat zal ik je zeggen. Jullie gaan met... een auto, een mooie auto. En Popko gaat mee als chauffeur.” Mieke, die van de ene verbazing in de andere viel, klapte uitgelaten in haar handen.

„Heerlijk, héérlijk!” riep ze, stralend. „Wat zullen de tweelingen het ook enig vinden. Ik ga nu maar gauw naar school, hè? Want ik wou graag een beetje vroeg zijn vanmorgen. Ik moet Ria en Mia nog zoveel vertellen.”

Het was een heel gelukkige Mieke, die bij het eerste Kruispunt op de zusjes Zomer stond te wachten.

En het was, zoals ze wel gedacht had: de tweeling juichte al even hard over het prachtige plan, als zijzelf gedaan had.

De schooluren gingen vlug voorbij. Miek tracteerde op ijsbonbons, waarvan ze een grote zak had meegenomen. Toen kwam al gauw de zangles van iedere Zaterdagmorgen, en daarna was de week-op-school weer afgelopen.

Toen nog het „feestmaal“ op Kweeklust, waarvan alles Mieke even lekker smaakte. Alleen vond ze het wel wat vreemd, dat moeder een paar maal zei, dat ze niet te véél moest eten. Raar was dat. Maar Mieke dacht er niet lang over na.

Klokslag halftwee reed Popko, netjes in zijn Zondagse blauwe pak, in een keurige grijze auto voor.

De tweeling maakte een rondedans en riep: „Lang leve Mieke van Loon! Hoera!“

„Och mallerds, hou je toch een beetje stil,“ lachte Mieke, die zich als „feestvarkentje“ geweldig voelde. Maar de zusjes waren niet te houden.

In hun blonde piekharen zakten hun blauwe strikken naar omlaag, en, als tante Noortje niet juist die wegglijdende haarlinten had gezien, zouden ze die vast op het tuinpad verloren hebben.

„Dames en heren, we kunnen vortrijden!“ schalde Popko vanachter het stuur. „Alles klaar?“

Vader en moeder stapten in. Toen de drie meisjes, en, nagewuifd door opa en tante Noortje, die op Bertje paste die middag, vertrokken ze.

De tweeling had het hoogste woord. Ze wezen naar alles wat ze zagen en . . . kibbelden af en toe eens.

Mieke genoot.

Haar luidruchtige stemming was verdwenen. Ze zat nu maar stilletjes om zich heen te kijken en te denken aan al het heerlijke van deze dag. Aan wat al geweest was, en nog allemaal komen zou.

Leuk, dat de zusjes het ook zo fijn vonden. Wat had ze van hen ook een aardig cadeautje gehad. Hoe verzonnen ze het:

een vrolijk geborduurd schortje, waar ze allebei aan gewerkt hadden, Ria en Mia. Het paste Mieke precies.

„Kun je het nogal uithouden, zo?”

Vader haalde Mieke uit haar gemijmer, en Mieke vroeg:

„U dan? — Kunt u het nogal uithouden?”

Maar het antwoord wist ze al. Vader genoot ook! Dat was duidelijk te zien.

Wat was vaders gezicht toch veel dikker geworden, sinds ze op Kweeklust waren. En wat een kleur kreeg vader! Had ze hem eigenlijk wel ooit met rode wangen gekend? Hoe vóók ging er de laatste tijd niet een dag voorbij, waarop vader zijn ruststoel helemaal niet meer gebruikte! Was zij, Mieke, daar eigenlijk wel dankbaar genoeg voor? Of ging ze het al gewoon vinden? O, maar nu, vandaag, zag ze toch wel heel goed al de zegeningen.

Net als in dat versje: tel uw zegeningen één voor één, tel ze alle en vergeet er geen. En dan moest ze óók niet vergeten, dat het God was, die alles zo goed gemaakt had.

„Mieke, je sláápt!” toeterde plotseling Ria aan haar oor.

Mieke veerde op.

„Wát?” vroeg ze.

„Je zit te slapen, geloof ik,” herhaalde Ria. „We zijn er haast, zei je vader zoëven. Zeg Popko, weet je de weg hier wel?” riep ze dan aan de chauffeur.

„Dat zou ik denken,” knikte Popko lachend.

Het was nauwelijks drie uur, toen ze op het strand liepen.

Een heerlijke middag van zwemmen, tractaties, zon, warmte, en nòg meer wachtte hen. . . .

Maar, wat Mieke en de zusjes nog niet wisten, was, dat ze in een hotel, een écht hotel, gingen eten. Dineren heette dat.

„Alles ter ere van ons „lutje potje,” grapte Popko.

Mieke zette grote ogen op.

„Dus dáárom moest ik thuis niet zoveel nemen,” begreep ze nu.

„Maar is dat niet een beetje griezelig, in zo’n mooi hotel?” vroeg ze benepen.

Vader stelde haar glimlachend gerust, en Mia zei eigenwijs:
„Maak je maar niet dik, hoor. Er is niks aan.
Wij eten ook wel eens in een hotel.“
„Ja, net één keertje hebben we dat gedaan,” verbeterde Ria.
„Jij doet net, of dat zo vaak gebeurt.“
„Och, schiet toch op. In ieder geval twee keer.“
„Nietes, maar één keertje, toen...“
„Rakkers, houdt op met je gezeur, of ons hele dineetje gaat niet door,” dreigde Mieke's moeder.
Ogenblikkelijk waren de zusjes stil en gaven de eerste minuten geen kik.

Het dineetje....

Ze smulden allemaal. Want na zo'n hele middag zwemmen en ravotten, hadden ze honger gekregen.

Zelfs Popko, die zei, dat hij „niet biester veul om al die liflafjes gaf”, liet toch geen enkel pastetje of slaatje voorbijgaan.

„Hai, hai,” zuchtte hij bij de pudding voldaan. „'t Het mie best smaakt. Tweemaal op een dag warm eten, mens, wàt een leventje!”

En wie van de dames wil nu nog een lekker ijsje? Dan tracteer ik daarop,” zei Popko gul.

De meisjes waren voor zoiets nog wel te vinden, en ze lepeldden met kleine, fijne proef-hapjes hun glazen leeg.

Het was al donker, toen ze weer naar huis gingen.

„Ik geloof, dat de tweeling al bezoek van Klaas Vaak krijgt,” plaagde vader.

Maar de zusjes ontkenden dat eensgezind.

„Jullie zijn anders heel wat stiller dan vanmiddag, juffertjes,” vond ook moeder.

Mieke kroop weg in haar hoekje. Zij was wèl slaperig. En niet zo zuinig ook! Als ze thuis waren, rolde ze metéén in haar mandje.

Maar nog eer ze op Kweeklust waren, werd Mieke weer helder-wakker.

Want de tweeling vertelde fluisterend een geheim. Een ge-

heim, waar Mieke zó van ophoorde, dat ze haar slaap op-eens kwijt was.

De zusjes, die iets zeiden op een fluisterton, dat was al iets ongewoons.

Heel was dan ook iets heel bizonders, wat ze wisten.

In de kleine, nu helemaal-donker-geworden autoruimte, begon eerst Mia:

„We krijgen misschien....“

Toen vulde Ria aan:

„Moeder zegt, dat we over een poosje een broertje of zusje krijgen.

We mochten het vandaag aan jou vertellen.“

„Maar waarom heb je dat dan niet eerder gedaan?“ vroeg Mieke zacht.

Daarop gaf de tweeling geen antwoord.

Het was Mieke's moeder, die weer het eerst sprak.

„Ik denk, dat ik wel weet, waarom Ria en Mia ons nu pas hun mooie geheim vertellen,“ zei ze.

„Er was nog geen geschikt ogenblik voor, hè meisjes?

Is 't niet zo? Bij al die luidruchtigheid van vandaag past zo-iets téers niet. Dat hebben jullie goed begrepen!“

De zusjes knikten.

„Vind je het niet geweldig fijn?“ vroeg Mieke weer.

„Geloof dat maar,“ verzekerden de tweelingen.

„Wat heb je het liefste, een broertje of een zusje?“

„Een broertje,“ kwam het van Ria.

„Een zusje natuurlijk,“ besliste Mia.

„O, o, nu wordt het lastig,“ lachte Mieke's vader.

„Dan maar weer een tweeling. Deze keer een jongetje en een meisje,“ vond Mieke een goede oplossing.

Ze lachten allemaal om Ria en Mia, die het maar zo zelden eens konden worden, en om Mieke, die hen zo mooi uit de moeilijkheid wilde helpen.

Maar waar de zusjes het wel over eens waren, was, dat Mieke's verjaarsfeestje o zo prettig was geweest!

„Ja, het was de mooiste verjaardag van m'n leven,“ zei Mieke.

„Dat lange, lange leven van jou,“ spotte vader. „Maar ik

weet wel, hoe je het bedoelt, hoor Mieke," liet hij er vriendelijk op volgen.

En moeder knikte haar dochttertje hartelijk toe. „We zijn er blij om, dat je zo genoten hebt, kindje. En wij zijn ook heel dankbaar, dat vader nu zo meteen niet direct hoeft te gaan rusten, zoals dat een paar maanden geleden nog het geval geweest zou zijn, maar dat hij nu niet zo gauw meer moe wordt. Heb jij daar ook wel eens aan gedacht?"

„Ja Moes," antwoordde Mieke zacht. „Dat vind ik, geloof ik, nog het heerlijkste van alles. Want als vader nu eens niet beter werd, zou mijn verjaardag natuurlijk nooit zo fijn geweest zijn."

Moeder drukte heel even Mieke's arm. „Je begrijpt me goed, je wordt al een echte grote dochter," glimlachte ze.

VI

De kleuterschool van papier

Jullie hebben het dus nu allemaal goed begrepen, hoe je het doen moet?"

Juffrouw Van Galen keek vragend naar de kinderen van haar klas.

„Doe maar flink je best," ging ze verder. „Het is wel in de eerste plaats voor een goed doel, maar je ziet het, er zijn ook erg-mooie prijzen voor degenen, die 't meeste ophalen. Hè," lachte ze, „ik zou er zelf ook zin in krijgen, wil je geloven? Zo'n mooie gelakte naaidoos, of dat fijne schoolétui."

De onderwijzeres nam één voor één de voor haar uitgestalde snuisterijen in de hand.

„Zeg eens, Gerrit, wat zou jij kiezen?"

Juffrouw Van Galen keerde zich naar de jongen, wiens naam ze genoemd had.

Zonder aarzelen antwoordde Gerrit: „Het zakmes."

„Ja, dat ziet er ook heel verleidelijk uit, probeer het maar te verdienen. Je hebt veertien dagen de tijd, en dan kun je heel wat dubbeltjes en kwartjes bij elkaar hebben.

Maar nu gaan we weer verder met de taalles, jongens. Zoek maar op in je boekjes: les 18."

Mieke, die van haar plaatsje op de eerste bank, de door juffrouw Van Galen getoonde heerlijkheden vlak onder haar ogen had, kon maar moeilijk haar aandacht bij de taalles houden. Telkens dwaalden haar blikken weer naar dat éne mooie dingetje, wat zij zou kiezen, als ze mocht. Dat leren tasje met ritssluiting, als ze dat eens kon verdienen! Dan zou ze van al de kinderen het meeste moeten collecteren, om het éérst aan de beurt te zijn met uitzoeken. O, maar ze zou heel ijverig haar best doen.

Wel jammer anders, dat ze hier nog niet zoveel kennissen had, want, als je bij mensen kwam, die je kenden, kreeg je veel gauwer iets.

Het dorp was niet zo groot. Als daar hun hele klas op afgestuurd werd, bleef er voor ieder niet eens zoveel over om naar toe te gaan.

Juffrouw Van Galen had aan iedere jongen of meisje, die zich voor de collecte hadden opgegeven, een paar wegen gegeven, een „wijk" noemde ze dat. Je mocht niet in de „wijk" komen van een andere collectant, dat had de juffrouw zo pas goed uitgelegd. Bij je familie kon je vanzelfsprekend wel vragen, en — voor de rest huis aan huis in je wijk.

Wie dan het meeste in zijn busje had, mocht het eerst kiezen en achtereenvolgens op het rijtje af. Maar welk van de meisjes zou niet graag het mooie tasje hebben?

Allemaal natuurlijk. Daarom moest je wel zorgen, vóóraan te zijn.

In zichzelf herhaalde Mieke de zin, die de onderwijzeres hun zo juist voorgezegd had en die ze bij het langs-de-huizen-gaan moesten gebruiken: „Wilt u een steentje geven voor de bouw van een christelijke kleuterschool?" En dan moest je laten zien, hoe dat ging, zo'n „steentje" geven. Je kon dan uit een grote plaat, die uit allemaal kleine deeltjes bestond, een brokje loswippen: stenen, of ramen, of de deur. Maar die deur zou ze wel niet zó gauw kwijt zijn. Die kostte liefst een gulden!

Steentjes van een dubbeltje, dat zou gemakkelijker gaan.

Het leek Mieke een prettig werkje, vooral als ze dacht aan de beloning, die ze er voor zou kunnen krijgen....

„Mieke, zoek jij het onderwerp eens in deze zin?“ Mieke schrok op.

O, lieve Lotje, nu wist ze beslist niet, over welke zin het ging. Maar gelukkig was daar de vinger van Dientje, haar buur-meisje, die helpend bijwees.

„De dokter,“ antwoordde Mieke vlot.

Hè, wat had ze daar toch zitten dromen. Nu verder maar goed opletten, anders zou het weer op strafwerk uitlopen, en ze had de afgelopen week al een keer strafwerk mee naar huis gekregen, omdat ze steeds weer zat te babbelen.

Toen had ze moeder beloofd, dat 't bij deze éne maal zou blijven. Opgepast dus.

Het was warm, droog zomerweer, toen Mieke voor het eerst met haar papieren kleuterschool op pad ging. Ze was vol goede moed. Zo'n ongedacht-prachtig begin als ze ook gehad had! De deur van de school was al weg! Door opa was die gekocht. Die lieve opa. Maar, tante Noortje was ook gul geweest. Twee ramen van een kwartje per stuk had ze uit de kaart mogen knippen. Mieke had de papiertjes willen scheuren, maar tante was gauw met een schaar aan komen dragen. „Nee nee, niet zo slordig,“ verbood ze Mieke. „Ja maar, tante, dat kan zo wel, kijk maar, er zit een gaatjes-randje langs al de brokjes.“ „Ik knip,“ besliste tante. En zo waren de beide ramen dan ook al verdwenen.

De knechts kochten steentjes, terwijl vader en moeder ook elk een steen namen. Even stond Mieke hierbij bedremmeld te kijken. Ze had toch gedacht, dat vader minstens een raám zou wippen. Maar toen moeder haar twee kwartjes in haar hand duwde, lachte ze opgelucht.

„Nu blijft er voor iemand anders nog een kans voor de ramen, zie je,“ legde vader lachend uit.

Zo was Mieke dan van Kweeklust gestapt en ging ze op weg naar de Veldstraat. Die stond als nummer één op haar „wijk-lijstje“.

Niet ver van het kleine Kruispunt zag ze de tweeling, en op-

eens werd ze een beetje jaloers op hen. Toch eigenlijk veel gezelliger, zo met zijn beiden. En wat boften de zusjes. Bij hun wijk hoorde ook de pastorie, en daar zouden ze vast heel veel kwijtraken.

Maar kom, zij mocht immers ook niet klagen.

Haar begin was al zo mooi geweest!

Ze wuifde naar Ria en Mia, en, zonder zich iets van het hete zomerweer aan te trekken, liep ze verder.

Maar — toen Mieke tegen zessen thuis kwam, was ze wel heet en moe, nog erger: ze was in een neerslachtige stemming.

Vader en moeder wisten niet, hoe ze 't met hun dochtertje, dat toch zo vrolijk vertrokken was, hadden.

Het leek wel een oud vrouwtje, dat daar aan kwam sloffen.

Het eerste, wat Mieke zei, was een hartgrondig:

„Snèrtwerk, dat collecteren.“

„Hoezo?“ vroeg moeder.

„De mensen willen niet geven.“

„O nee? Niemand?“

„Nou ja, zo af en toe eens eentje. Maar de meesten toch niet. En als ze nog maar vriendelijk „nee“ zeiden, maar ze snauwen het, en dan smijten ze met een klap de deur voor je neus dicht. Dat vind ik toch zo akelig.“

„Dat valt ook werkelijk niet mee,“ moest moeder toegeven. Mieke schudde langzaam haar krullekopje. „Nee, méégevalen was het haar zeker niet. Na Kweeklust viel het juist telkens weer bitter tegen.“

Ze zou nu maar niet aan vader en moeder vertellen, dat ze de eerste keren, toen ze zo afgesnauwd werd, tranen in haar ogen had gekregen. Je moest er ook maar tegen kunnen, hoor, als de mensen zo lelijk tegen je deden. Later was ze daar wel aan gewend geraakt. Maar leuk, nee, dat vond ze het helemáál niet meer.

„Je houdt er nu toch zeker niet mee op?“ vroeg vader.

„Eh — ik weet niet. Nee. Nee, ik schei nog niet uit,“ aarzelde Mieke. Onder het naar-huis-lopen was ze dat wel vast van plan geweest: er mee op te houden. Maar het leek toch eigen-

lijk wel wat te kinderachtig. Ze zou maar flink zijn en doorzetten.

„Goed zo,” prees moeder, „laat je maar niet verslaan door de moeilijkheden. En was nu maar vlug je handen, want we gaan eten. Een paar stevige boterhammen zullen je wel smaken, denk ik.”

Mieke knikte. Toch bleef ze de verdere avond wat stil. En toen ze de komende veertien dagen weer haar „wijk” in ging, had ze telkens een grote tegenzin te overwinnen. Maar ze wilde volhouden. Het was toch ook, zoals juffrouw Van Galen zei, voor het goede doel?

Aan het tasje dacht ze maar niet eens meer. Dat zou niet voor haar zijn, daar had ze zich al helemaal bij neergelegd. Ze was de enige niet van de collectantjes, waarbij het werk moeilijk ging. Ze klaagden er allen over en de tweeling zeurde elke dag zo, dat Mieke er vervelend van werd.

„We houden nù vast en zeker op,” kondigden ze iedere middag aan. Maar — ze deden het toch niet.

Eindelijk waren de wijken afgewerkt, en zouden op een Zaterdagmiddag de kinderen samenkomen in de pastorie, waar de busjes geopend werden en waar ze ook nog limonade met een gebakje zouden krijgen.

Op die dag was Mieke weer „ouderwets”-vrolijk.

„Ik ben toch zo verschrikkelijk blij, dat het collecteren afgelopen is. En nu straks nog een taartje; 't eind is toch wel weer leuk, hè Moes?” kwetterde ze.

„Ha, Bertje, m'n zoete jochie,” begon Mieke tegen het kleine broertje, dat met langzame, onzekere stapjes langs de stoelen schuifelde.

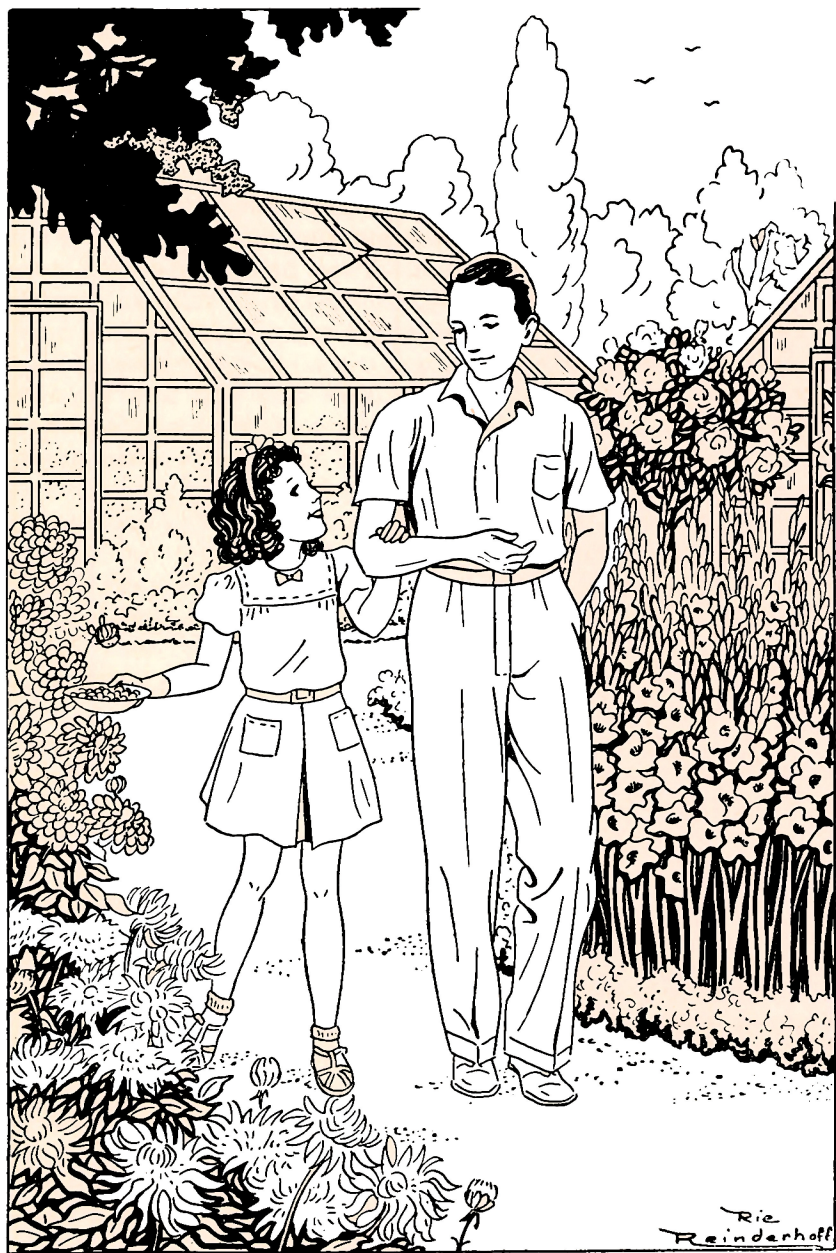
Mieke pakte hem op.

„Tap-tap,” sputterde Bertje tegen.

„Ja, je mag zo weer stap stap,” beloofde Mieke, „maar je moet nu even met je grote zuster spelen.”

Bertje schaterde het uit, toen Mieke hem op zijn „lachplekje” kriebelde, ergens opzij van zijn dikke buikje. Zo gauw Mieke er maar met haar vinger naar wees, gierde de kleine jongen het al uit.

„Zet Bertje nu neer, Mieke,” gebod moeder, „en haal even

een schaalje kruisbessen. Waarschuw vader dan meteen. Hij is in de kassen, geloof ik."

Mieke gehoorzaamde.

Met een glazen schaal in haar hand, liep ze naar buiten. En plotseling begon ze te zingen, zo maar. Opeens zong ze, omdat ze het niet laten kon. Zo heerlijk als het hier ook was! Overal bloemen. Prachtige rozen, gladiolen, dahlia's, waar ze ook maar keek. De schitterendste kleuren. En vader, vader werkte weer! Nog wel niet veel, en wel heel ander werk dan hij gewend was, want hij hielp nu opa in de tuin, en vooral in de kassen was vader dikwijls te vinden. En opa prees hem telkens weer en was verwonderd, dat hij zoveel verstand had van bloemenkweken, véél meer, dan opa ooit had kunnen denken. Maar vader had er dan ook heel veel boeken over gelezen in de tijd, toen hij nog elke dag zoveel uren moest rusten; daar had hij nù plezier van!

Gearmd kwamen vader en Mieke uit de tuin. Popko vroeg lachend: „Het lutje potje kruusdoorns plukt?"

„Och gekkerd," zei Mieke vrolijk, „wat praat je toch weer wonderlijk — jij met je kruusdoorns. Die dingen heten kruisbessen."

„Nou lijkt je wel een schooljuffer," vond Popko. En vader gaf Mieke een plagend kneepje in haar wang.

„Je hebt, geloof ik, nogal plezier, hè? Is dat enkel, omdat je papieren kleuterschool afgebroken is?"

„Dat niet alléén," glunderde Mieke. „Alles is fijn: dat het zo goed met u gaat en...."

„Ja, er is heel wat op te noemen," stemde vader mee in.

„Mag ik m'n nieuwe bloemetjes-jurk aan, Moeder?" vroeg Mieke na het eten.

„Ja, hoor," gaf moeder dadelijk haar toestemming. „Maar denk er om dat je er geen ongeluk mee krijgt."

„Heus niet," verzekerde Mieke, „ik zal niet weer, zoals laatst, in de rozestruiken blijven hangen."

„Ga je dan maar direct verkleeden, het is al bijna tijd," spoorde moeder aan.

Na een paar minuten was Mieke klaar, en nam ze afscheid. „Het zal wel een poosje duren, dacht u niet? Eer al het geld

uit de busjes geteld is," zei ze. Ze keek om zich heen. „Waar heb ik nou m'n busje neergezet?"

„Dat zul je zelf het beste weten, kind," dacht moeder.

„Niet op tafel in ieder geval, want dan zou ik 't er wel met dekken hebben afgenomen."

Mieke liet speurend haar ogen door de kamer gaan.

„Maar waar kàn het dan toch zijn? In de gang? Nee, ook niet."

Toen zochten ze met z'n drieën: vader, moeder en Mieke.

Maar ze vonden niets.

„Hoe is dat nu toch mogelijk," mompelde moeder. „Het moet hier toch zijn. . . . Mieke, Mieke," zuchtte ze, „'t is wel wat, dat je zo dikwijls iets kwijt bent. Zet het dan toch dadelijk op de goede plaats. Je hebt het immers al deze dagen op de schoorsteenmantel gehad. Waarom nu dan niet?"

„Het is toch te gek," vond vader. „Het is beslist hier of daar. We hebben het immers niet opgegeten!"

Mieke lachte niet om vaders grapje. Ze luisterde naar de klok, die al drie slagen liet horen. Het was minstens een half uur lopen naar de pastorie, en deze klok ging nog achter ook. Gejaagd liep ze nog eens de kamer door en zocht op de onmogelijkste plaatsen: onder kussens, in het theekastje.

„Kijk dáár maar niet. Daar is het toch niet," zei moeder. „Je hebt het busje hier immers wel in huis? Je kan het niet ergens hebben laten staan, wel? Of verloren hebben, misschien?"

Mieke schudde haar hoofd. „Nee, dat is juist het rare: ik heb het straks nog in m'n handen gehad."

„Weet je dat wel heel zeker?"

„O ja."

„Maar het is hier heus nergens," verzekerde moeder met nadruk. „We kunnen gerust ophouden met zoeken."

„Ik kan toch niet zonder busje gaan?"

Zenuwachtig drentelde Mieke heen en weer.

„Het moet, het moet hier zijn," zei ze, met een uitschietende stem.

„Als jij dan maar zegt wáár!"

Moeder, die nu ook prikkelbaar werd door het vreemde van 't geval, zocht nog eens op de schoorsteenmantel.

„Je zult wel moeten gaan, Mieke. Ook al heb je geen geld af te geven. Het busje zal nog wel terechtkomen,” stelde vader gerust.

„Maar hoe dan?” vroeg Mieke.

„Dat weet ik ook niet.”

„’t Is me wat moois,” mopperde moeder. „Ze zullen op de pastorie denken, dat ’t hier maar een slordige boel is. Wie raakt er zoiets als een collectebus kwijt?”

„Word er maar niet boos om, Moeder,” suste vader. „Het is voor Mieke vervelend genoeg, dat ’t zo gelopen is.”

„Mieke moet weten, waar ze haar spullen laat,” zei moeder streng.

Mieke’s lippen begonnen te trillen.

„Ik dacht toch zo vast, dat ik ’t op tafel gezet had,” fluissterde ze.

Vader streek Mieke over haar krullen. „Ik zou me maar niet dadelijk ongerust maken. Wie weet, vinden we het zo meteen nog,” probeerde hij te bemoedigen. „Maar je moet nu wel weggaan, anders weten ze daarginds niet, wat ze aan je hebben, als je helemaal niet op komt dagen.”

„Ik, ik durf het niet te zeggen,” hakkelde Mieke.

Vader kreeg medelijden met haar en bood vriendelijk aan:

„Zal ik met je meegaan?”

„Grág,” antwoordde Mieke gretig.

„Dan weet ik het goed gemaakt: ik ga zelf op opa’s fiets en neem jou achterop.”

Dat voorstel luchtte Mieke wel een beetje op, maar een akeelige geschiedenis blééf het. Wie had er nou ook ooit zoiets beleefd, dat een busje zo maar, plotseling verdween? ’t Leek wel, of ’t door de grond gezakt was.

En ze was daar straks juist zo opgewekt geweest. Maar daar was ineens dat nare er tussen gekomen. Wég de prettige middag bij de dominee, want als ze gezegd had, wat er met haar busje gebeurd was, ging ze dadelijk weer terug naar huis. Ze kon toch geen gebakje gaan eten, als zij haar geld kwijt was? Er was voor haar ook geen aardigheid aan, als de bedragen van de anderen geteld werden.

Vader remde.

Ze waren er.

Mieke sprong van de bagagedrager en zag toen in de verte Popko aankomen. Popko, die langs de weg vloog!

Wat was er toch met hem?

Lang hoefde Mieke niet daarover in onzekerheid te zijn.

Popko begon te zwaaien met iets, dat hij in zijn hand had. Iets geels, het schitterde in de zon.

Het was... het collectebusje!

Naast Mieke lachte vader: „Nu zullen we het hebben.”

Met een ruk stond Popko bij hen stil.

„Als je blijft, juffrouw.”

Hij maakte een buiging voor Mieke. „En raad eens, wie de schuldige was?”

„Wie dan?”

„Bèrtje!”

„Bèrtje??”

„Ja. Moet je horen. Je moeder is nog een hele poos aan het zoeken gebleven. Tenslotte keek ze ook in de paraplubak en... dáár was het busje.

Toen Bertje even alleen was, heeft hij 't zeker ergens zien staan en 't toen gauw in die bak gestopt. Door de bekleding van de paraplu's, die er in staan, maakte 't busje natuurlijk niet veel lawaai, toen 't naar beneden viel.”

„O, nu schiet me ineens in de gedachten, dat ik het collectebusje alvast op de trap gezet had, om het gauw bij de hand te hebben,” hielp Mieke het raadsel verder oplossen. „Toen kon Bertje er gemakkelijk bij.

Wat gelukkig, dat het is terechtgekomen.”

Mieke zuchtte van verlichting, en vader reed met Popko glimlachend terug.

„Zodat Mieke van Loon het eerst van allen een keus mag doen,” besloot mevrouw van de dominee haar zin. „Ze heeft het eerlijk gewonnen, al heeft ze dan ook maar veertien cent meer dan Henk van Veen, het komt haar toe om 't eerst te kiezen.”

Met een blosje van verrassing wees Mieke naar het leren tasje.

„Wou je dät het liefst van alles hebben?“ vroeg mevrouw. Mieke knikte.

Ze kon het haast niet begrijpen, dat het werkelijk waar was: zij het meeste gecollecteerd! Hoe was het mogelijk!

Nu hield ze de mooie tas al in haar handen.

„Fijn, jô,“ bewonderde Ria. „Wij hebben maar een troostprijs, maar die is toch ook nog wel leuk: elk een vulpotlood.“ Ze liet het Mieke zien, maar die had alleen maar oog voor haar eigen cadeau.

Tot het haar te binnen schoot, dat de zusjes nog niets wisten van het zoekgeraakte busje.

Zo gauw ze buiten de pastorie waren, deed Mieke haar verhaal en de tweeling luisterde aandachtig.

„Als ons broertje later onze rommel wegmaakt, zullen we ‘m,“ zei Ria.

„Als ons zusje zoiets doet, zullen we háár,“ verbeterde Mia. Toen lachten ze alle drie.

„Wät zullen jullie hem of haar?“ vroeg Mieke.

„Knüffelen,“ antwoordde de tweeling eenparig.

VII

Wat er in Mieke's vakantie gebeurde

Hè, hè, het is toch wel heerlijk, hoor, om vakantie te hebben.”

„H“ Mieke strekte behaaglijk haar benen en ging nog wat luier in haar stoel liggen. Ze kneep haar ogen tot spleetjes en keek zo naar vader, die met Bertje op zijn schouder door de tuin wandelde.

Bertje wilde bij iedere boom staan blijven, om, zoals hij het noemde, te „juiken“.

Hij stak zijn neusje diep tussen de bladeren van een — al lang uitgebloeide seringestruik.

„Och, domme jongen,“ lachte vader, „hier is helemaal niets te ruiken.“

Maar de kleine Bert snoof uit alle macht. „Juit letter,” hield hij vol.

Mieke verschoof het kussen, dat onder haar hoofd lag en greep naar het boek op haar schoot.

„Ik val bijna in slaap,” zei ze tegen moeder, die naast haar zat. „Telkens glijden m'n ogen dicht.”

„Je mag gerust een poosje dutten, kind, als je straks maar weer wakker wordt, want je moet je sokjes nog stoppen.”

Mieke knikte en sloot haar ogen.

„Je wordt al flink bruin,” merkte moeder op. „Maar toch nog niet zo erg als vader. Die begint langzamerhand op een neger te lijken.”

Mieke lachte. „Het staat hem maar wát leuk,” vond ze. Terwijl de warme zonnestralen haar gezicht beschenen, soesde ze voor zich heen.

Er lagen nog drie lange vacantieweeken vóór haar. Drie weken, waarin ze geen sommen hoefde te maken, geen lange vervelende rijen jaartallen van buiten hoefde te leren. Het was verrukkelijk om zo'n poos vrij te zijn. Want, behalve af en toe moeder eens helpen, had ze toch heel veel vrije tijd, en vervelen deed ze zich eigenlijk nooit. Altijd was er wel iets te beleven op de kwekerij, of er waren boeken, waar ze uren in kon zitten lezen. Opa had haar op de eerste vacantieday verrast met een hele stapel oude boeken, die hij ergens goedkoop had kunnen kopen. — „Toen dacht ik natuurlijk dadelijk aan jou, Miek,” zei opa. „Net iets voor jou, om in de vakantie zoet mee te zijn.”

En Mieke wàs er zoet mee!

De tweeling was een paar dagen uit logeren in Amsterdam, en Mieke-zelf zou de laatste week naar een tante gaan, die dichtbij de bossen woonde. Vader en moeder gingen niet uit. „Waar kunnen we het nu beter hebben, dan hier op Kweeklust”? vonden die.

Maar Mieke verheugde zich toch wel op haar logeerpartijtje. Vooral omdat de grote nichten ook thuis waren. En dat waren meisjes, waar Mieke veel van hield, en die zich zo gezellig met haar bemoeiden. Tenminste, dat herinnerde Mieke zich nog van een vorige keer, toen ze er geweest was. Maar dat

was al lang geleden. Ze was nog maar zes jaar geweest toen.

Zouden ze deze keer ook weer allerlei uitstapjes bedenken, net als vroeger? Een féést had ze het toen gevonden, om bij tante Truus, oom Nol en de nichtjes Ger en Wietske te logeren.

De laatste vacantieweek brak aan.

Mieke, weggebracht door haar vader, stapte naar de trein, en vader had plezier in zijn grote dochter, die daar maar, helemaal alleen, zo'n reis ondernam.

„Vooral goed opletten bij het overstappen, hoor Miek,” vermaande hij nog eens.

Maar Mieke knikte vrolijk: „Dat komt wel goed, Vader, ik vraag wel aan andere mensen, als 'k het niet zeker weet.” „Prachtig. Tot ziens dan.”

Mieke sloeg haar armen om vaders hals en was toen weer even het kleine meisje, dat het toch wel een beetje griezelig vond om zo'n lange reis te maken, zonder iemand, die voor haar zorgde.

Maar de trein vertrok heel gauw, en Mieke liet zich met een plof op de bank vallen. Au! wat was die hard!

Toen de trein in volle vaart was, kon Mieke haar nieuwsgierigheid niet langer bedwingen, om even in het zakje te kijken, dat opa haar nog op het laatste nippertje in haar hand had gestopt. Ha, heerlijke caramels. Dáár zou ze onderweg van genieten!

Langzaam wikkelde Mieke een doorzichtig papiertje van haar lekkernij en bekeek ondertussen de mensen, die met haar in dezelfde coupé zaten. Het waren: een oude dame, twee nog-niet-oude-heren, een dikke juffrouw en een klein mager meneertje. Maar geen van allen lette op Mieke.

Onafgebroken staarde ze een tijdlang naar buiten, en, veel vlugger dan ze gedacht had, was ze aan het overstap-station.

Na een kwartiertje wachten kwam haar tweede trein, die haar binnen een uur bracht op de plaats, waar ze zijn moest.

Daar aangekomen, bleef Mieke verwonderd staan. Hé, was er niemand om haar af te halen?

Dat was een teleurstelling.

Nee, ze keek nog eens rond, maar zag geen enkel bekend gezicht.

Tot....

Was dat Ger, die daar uit de auto stapte?

Ja, Mieke hoefde er niet lang aan te twijfelen. Het was haar nichtje. En naast haar verscheen nu een grote, donkere mijnheer, die lachend op Mieke toekwam. Verlegen bleef Mieke staan, maar Ger nam haar bij de hand en zei: „Kijk eens, Mieke. Dit is nu mijn verloofde. Je wist toch wel, dat ik verloofd was, hè? Hij heet Niek. Grappig, vind je niet? Maar één letter verschil met jouw naam. Is het niet vriendelijk van hem om je met z'n auto af te halen? Daar mag je hem wel eens extra-vriendelijk voor bedanken, hoor.”

Maar Mieke was te zeer onder de indruk van die grote man, om veel te zeggen.

„Je zou denken, dat ze geen tien kan tellen,” plaagde Ger, „en je moest eens weten, Niek, wat voor een praatjesmaakster het is.”

Ger duwde Mieke voor zich uit. „Vooruit, instappen, juf-fertje.”

„Zeg, Miek,” vroeg Ger, toen ze achter de brede rug van Niek zaten, „ben je een beetje bang voor je nieuwe neef?”

„Nééf?” herhaalde Mieke verwonderd.

„Ja, dat wordt hij toch? Als ik je nicht ben, en hij trouwt met mij, is hij toch een nééf. Snap je dat niet?”

„O ja, natuurlijk,” zei Mieke zacht, nog niet helemaal van de schrik bekomen.

Maar het duurde niet lang, of ze waren de beste maatjes: Niek en Mieke. Hij was dan ook een „enigerd” vond Mieke, deze verloofde van Ger. Wietske kon ook erg goed met hem opschieten, en in zulk prettig gezelschap vlogen voor Mieke de dagen om.

Donderdagsmorgens stelde Ger voor om een lange wandeling te maken naar het Natuurbad. Daar moest het, volgens de anderen, heel mooi zijn. 't Was nog maar kortgeleden aangelegd, en het lag schitterend midden in de bossen. Je kon

er ook kano-varen en er was een grote speeltuin. Geen wonder, dat Mieke het plannetje van harte toejuichte. Als ze alléén maar zwemmen kon, was ze al tevreden, want zwemmen deed Mieke dolgraag. Ze had het vorig jaar haar diploma gehaald, en als ze in het water was, schoot ze vooruit als een vis.

Het werd een heerlijke middag, en een mooi besluit van Mieke's vacantie.

Tenminste, dat dachten ze.

En zo leek het ook, maar....

Het was die Donderdagmiddag bizonder druk in het zwembad. Vooral in het „diepe“, waar Mieke ook was, schoven de mensen dicht langs elkaar heen.

De nichtjes zaten aan de kant van het bassin, en Mieke zou hun eens laten zien, wát ze wel niet allemaal in het water durfde en welke kunstjes ze zo al kon vertonen.

„Nu ga ik slapen,“ schreeuwde ze naar haar toeschouwers.

En werkelijk — ze dreef zó roerloos, zó rustig lag ze, of ze in haar bed was. Ze deed het prachtig, en de nichtjes prezen haar uitbundig.

„Maar houd er nu maar gauw mee op. Je moet een beetje uitkijken, nu het zo vreselijk vol is,“ waarschuwde Wietske. Nauwelijks had ze dit Mieke toegeroepen, of.... daar dook, onder Mieke door, een grote, brede man.

Hij wilde óók eens een „kunstje“ laten zien, maar zijn kunstje mislukte!

Hij kwam te vroeg weer boven en gaf met zijn grote, harde voet een trap tegen Mieke's hoofd.

Toen....

Een doordringende gil van Mieke. Hulpgeroep van de nichtjes. En Mieke, ze lag niet langer meer rustig op het water, maar zónk!

Gelukkig werd er geholpen, en na enkele seconden kwam ze weer boven. Een jongeman zwom langzaam met haar naar

de kant en legde haar voorzichtig in de armen van de badmeester, die haastig was komen toelopen.

Mieke hield haar ogen gesloten en kreunde bijna onafgebroken. Uit haar neus liep een straaltje bloed.

„Oog . . . ,” fluisterde ze heel zacht. „Zo’n pijn, o”

De dokter, die geroepen was, liet niet lang op zich wachten.

Toen hij Mieke had onderzocht, zei hij met een ernstig gezicht:

„Ze heeft een geduchte klap gekregen.

Maar, — het had nog erger kunnen zijn. Gelukkig is er niets gebroken. Waar woont het meisje?”

Ger, haar gezicht wit van schrik, antwoordde, en Wietske keek diep-bezorgd naar haar nichtje.

Maar plotseling bedacht ze iets. „Kan Mieke met een auto vervoerd worden?” vroeg ze.

De dokter knikte.

„Zeg Ger”

Wietske stootte haar zuster aan. „Zou Niek dan niet”

Ze hoefde haar zin niet af te maken, want Ger begreep direct, wat ze bedoelde.

„Ja, natuurlijk,” antwoordde ze, en tegen de dokter zei ze:

„Ik zal de garage van mijn verloofde opbellen en vragen, of hij onmiddellijk met een wagen komt.”

De dokter gaf zijn toestemming.

„Zorgt u dan verder voor het patientje,” droeg hij Wietske op.

„Haar aankleden en zo.”

Wietske, die zelf nog in haar badmantel rondliep, beloofde heel voorzichtig te zullen zijn, en juist was ze met Mieke klaar, toen Niek al met een van de auto’s uit zijn garage kwam aanrijden.

Geholpen door de dokter, werd Mieke zacht neergelegd. Nog even kreunde ze, dan verloor ze door de pijn haar bewustzijn.

Pas veertien dagen later mocht Mieke weer teruggaan naar Kweeklust.

Samen met moeder, die direct na het ongeluk met Bertje gekomen was, werd ze door Niek gebracht.

Ze zag nog erg bleek, en haar linkeroog was nog niet helemaal genezen, maar ze lachte toch weer.

Vader schrok, toen hij zag, hoe zijn dochtertje was toegetakeld.

„Heb je nu heus geen pijn meer? Nergens?”

Mieke schudde haar bruine krullen. „Ik zie er nog gek uit, met dat oog, hè? Maar ik voel er toch niets meer van. Het deed eerst wel verschrikkelijk zeer. Nòu!”

Babbelend, tussen vader en moeder in, liep ze langs de paden van Kweeklust. „Is opa er niet?” vroeg ze in eens verwonderd. „Dat merk ik nu pas. Ik heb hem helemaal nog niet gezien.”

„Nee, die zal zo meteen wel komen,” zei moeder.

En verbeeldde Mieke het zich, of glimlachte moeder even geheimzinnig tegen vader?

„En tante Noortje? Waar is die?” vroeg ze weer.

„Heb maar even geduld. Je zult ze allebei zo wel te zien krijgen.”

En zo gebeurde het ook.

Opa en tante Noortje kwamen tegelijk binnen.

Tante droeg een grote, ronde schaal in haar handen: — de gebäkschaal.

En wat lag daar op? Zag Mieke het goed?

Een prachtige, heerlijk-geurende, eigen gebakken taart.

Dikke mokka-bloemen had tante er op gespoten. Het was een kunststuk!

Zonder zich te bedenken, gaf Mieke tante een hartelijke zoen, maar tante mopperde: „Niet zo onstuimig, kind, anders laat ik 'm nog uit m'n handen vallen.”

Opa lachte en stak zijn hand in de zak van Mieke's mantel.

Mieke voelde eens. . . . Wat deed opa daar?

Toen trok ze een pakje tevoorschijn.

Nee maar, dat had opa nou toch niet moeten doen, dat was toch veel te èrg! Zo'n mooi ringetje.

„Waaròm toch, Opa?” wilde Mieke weten.

„Wel, dat is wel te begrijpen, zou ik denken. Natuurlijk, omdat we zo blij zijn, dat we je weer heelhuids thuis hebben.”

De tweeling kwam nog diezelfde avond aanwippen.

Maar ze hadden meer aandacht voor de heerlijke taart, dan voor Mieke's belevenissen.

„Wat hebben we een lange brief geschreven, hè? Vond je dat niet aardig van ons?“ vroeg Mia.

„Nou, en of,“ verzekerde Mieke.

„Ria maakte telkens fouten, en die verbeterde ik dan weer.“

„Niet waar, je zeurt,“ stoof Ria op. „Jij schreef zelf ik wachtte met één t — wie is er nou zo stom?“

„Gunst, dat was zo maar een vergissing.“

„Dat kun je makkelijk zeggen,“ spotte Ria.

„Zou ik erg achter gekomen zijn met alles?“ leidde Mieke de tweeling van hun gekibbel af.

„Niet erg, hoor. De eerste weken in een nieuwe klas schiet je nog niet zo hard op,“ antwoordde Mia.

„Hoe is mijnheer Barends?“

„O, wel aardig,“ vond Ria, en ook Mia gaf het toe.

„Maar zo als juffrouw Van Galen, nee, zo aardig was hij toch niet.“

„Hè jongens, ik heb best zin om weer te beginnen,“ zei Mieke.

„Pff, moet je háár horen! Wat een ijverig kind! Ze doet, of er niks leukers op de wereld bestaat dan schoolgaan,“ plaagde Mia.

Maar Mieke glimlachte stilletjes voor zich heen.

„Vind je m'n oog niet raar?“ vroeg ze dan.

„Ja, het staat gèk,“ oordeelde Ria hard.

„Nou, niet eens zo heel erg,“ suste Mia.

„Och, uit jullie word ik toch niet wijs,“ zuchtte Mieke.

Toen zei Mia eensklaps: „We vinden het fijn, dat je weer terug bent. Het was wel een beetje saai zonder jou, Miek.“

Ria knikte ijverig bij die woorden van haar zusje.

En Mieke wist niet, wat ze er van denken moest: de tweeling die elkaar nu eens niet tegensprak.

„Voor jullie nog méér van zulke vleiende bekentenissen doen, stop ik je gauw een stuk taart in je mond,“ lachte Mieke's moeder.

Met haar vrije hand streek ze langs Mieke's wang. „Deze jongedame moet maar niet vaker zulke malle dingen uithalen, wat vinden jullie?“ vroeg ze de zusjes.

„Ik deed het niet, die vent deed het,” verbeterde Mieke.
„Die vent,” glimlachte vader, „dat is wel een beetje oneerbiedig, om zo over een vreemde heer te spreken. Maar het was dan ook een. . . ja, ik weet er ook geen ander woord voor te vinden, Miek, het was een stòmme vent om jou dat ongeluk te bezorgen.”
Ze schoten allemaal in de lach bij vaders uitval, en moeder duwde ook in zijn mond een grote taartpunt, om, zoals ze zei, nog ergere scheldnamen binnen te houden.

VIII

„Kweeklust” - voor àltijd!

O, Moeder, wat wordt dat prachtig!”
Bewonderend hield Mieke een wit-wollen jasje in de hoogte.
„Met wat voor 'n kleur haakt u het om?” vroeg ze, terwijl ze haar vingers zacht liet gaan langs de gaatjes van het breiwerk.
„Dat weet ik nog niet,” glimlachte moeder. „Daarmee zullen we maar wachten, tot het zusje of broertje van de tweeling gekomen is.”
„O ja, want als het een meisje is, gebruikt u rose, en voor een jongetje blauw,” begreep Mieke.
„Zo is het,” knikte moeder.
Toen was het weer stil in de kamer, waar moeder zat te breien, vader las, en Mieke haar aardrijkskunde leerde.
Het was al bijna winter, en de kachel snorde gezellig. Vader rookte behaaglijk zijn pijp. Zijn ruststoel was nergens te zien, want. . . Mieke's vader was beter! Veel gauwer nog, dan ze hadden durven hopen, was hij opgeknapt. De lange zomer, waarin hij heel veel van de gezonde buitenlucht genoten had, was zo goed voor hem geweest, dat de dokter hem nu genezen had verklaard.
Toen Mieke dat blijde nieuws hoorde, kon ze het nauwelijks geloven. „Nù al?” had ze verbaasd gevraagd.

„Dan gaan we zeker ook weer gauw terug naar de stad?” liet ze er op volgen.

Maar moeder antwoordde: „Nog niet dadelijk. Wou je dat dan graag?”

Mieke dacht niet lang na, maar zei beslist: „Nee, grág niet. Ik vond het niet naar, daarginds, maar hier.... hier....”

Toen wist ze niet, hoe ze haar zin af moest maken.

„Weet je nog wel, dat je eens gezegd hebt, dat we hier eigenlijk hóorden?” bracht moeder Mieke in herinnering.

„Ja, dat is zo. Maar,” vervolgde Mieke haastig, „het is toch maar het voornaamste, dat we terug kunnen gaan met een betere vader.”

Moeder schoot in een hartelijke lach: „Wat zeg je dat eigenaardig: een betere vader.... Maar ik begrijp je wel, hoor.”

Later hadden ze niet meer over dat onderwerp gesproken, alleen zei opa dikwijls: „Wat zál ik jullie missen.”

Mieke dacht aan al deze dingen, en mompelde onderwijl zacht voor zich heen: Hoogezand, Sappemeer, Veendam. En wat kwam er dan ook alweer? O ja: Wildervank.

Hè, ze moest beter opletten en niet zo zitten suffen.

Maar na een ogenblikje was haar aandacht toch weer afgeleid, en keek ze opnieuw naar het fijne, zachte jasje, dat onder moeders kunstige handen groeide. Het was nu klaar, op de mouwtjes na, en 't was schitterend. Zoals moeder dat toch kon!

Ria en Mia hoefden nu niet zo heel lang meer te wachten: het kindje zou nog vóór Kerstmis komen, had hun moeder hun verteld.

„Hoe is het, juffie? Je zit zo peinzend voor je uit te staren, kèn je je les al?” stoorde vader haar in haar overdenkingen.

„Nee, Vader, ik léér alweer,” antwoordde Mieke zoet.

Moeder stond op om de kachel bij te vullen, en Mieke boog zich ijverig over haar atlas.

Wéér ging een maand voorbij.

Op een morgen in December dook Mieke diep in haar dikke, blauwe mantel, toen ze de deur uitstapte.

Het had gevroren, zoals elke nacht de laatste tijd.

Brr, wat wàs het toch koud! Ze trok haar muts nog verder over haar oren. Zo, maar flink doorlopen. Dan was ze er wel gauw weer aan gewend.

Over de hard-bevroren weg begon Mieke te hollen, en van onder de muts dansten haar krullen méé.

Stil was het nog om haar heen; heel, heel ver kon ze in 't rond zien. Kaal waren de bomen en kaal, wit-berijpt lag daar het land.

Wel een heel verschil: een winter hier, buiten, of in de stad. Net, of je het hier veel meer méekte dan daarginds. Op de kwekerij was het nu ook ongewoon-rustig. De knechts waren weg, en opa was haast altijd binnenshuis.

Dikwijls zaten hij en vader over een dambord gebogen, en Mieke vond het steeds weer prettig, naar die twee tevreden-rokende mannen te kijken.

Mieke ging langzamer lopen. Oeff, ze zou bijna buiten adem raken van zulk vliegen. Op een sukkeldrafje vervolgde ze haar weg.

Maar plotseling bleef ze staan. O, domoor, die ze was. Ze had helemaal vergeten bij het eerste Kruispunt op de tweeling te wachten. De zusjes waren ook wel laat vanmorgen,

meestal kwamen ze er al aan, juist als Mieke de Veldstraat uit was.

Mieke keek achterom, tuurde toen scherp voor zich uit, maar ontdekte niets, dat op de zusjes leek. Het was te laat om nog langer te wachten, want ze was zelf ook niet zo vroeg van huis gegaan.

Ze zou in ieder geval nu maar gewoon-langzaam doorstappen, dan kwam de tweeling haar wel achterop.

Maar Ria noch Mia verscheen.

Zelfs toen de schoolbel ging, waren ze nog nergens te zien. Wat kon dat te betekenen hebben?

Mijnheer Barends had juist gebeden, toen er aan de klasdeur werd geklopt. Meteen ging die al open, en... de tweeling tuimelde binnen.

„Mijnheer, we — kunnen... er niets aan doen — dat we — zo laat zijn...,” hijgde Mia.

En Ria juichte: „Ziet u, we hebben een zusje gekregen!“
„Wel wel,“ lachte mijnheer Barends, „dan mag ik jullie dus meteen wel feliciteren.“

Hij gaf de beide meisjes een hand, en de tweeling zocht hun plaatsen op.

Ogenblikkelijk overlaadde Mieke de achter haar zittende Ria met vragen, die het trotse zusje met schitterende ogen beantwoordde.

„Is ze lief?“

„Nou, een snoesje. Met heel donker haar en leuke rode lipjes.“

„Licht ze ook?“

„Och, gek kind. Hoe kan dat nou! Weet je dat niet meer van Bertje? Dat duurt nog wel een poosje, hoor,“ zei Ria, als iemand, die veel verstand had van zulke zaken.

„Hoe heet ze?“

„Elizabeth.“

„Wat een mooie naam.“

„Ze is naar de moeder van mijn vader genoemd.“

„O,“ bedacht Mieke zich eensklaps, „maar jij wou toch immers altijd liever een broertje hebben, Ria?“

Vind je 't nu niet vervelend, dat 't een zusje is?“

„Och malle, natuurlijk niet! Het kan me nu opeens niks meer schelen. Ik vind 't alleen maar lièf!“

Mieke knikte begrijpend. „En zeg, hoor es,“ begon ze weer. „Ria en Mieke, het is misschien wel een beetje moeilijk voor jullie. Maar je moet nu heus je aandacht weer bij je werk hebben, jongens.“

Vriendelijk, maar beslist riep de onderwijzer de meisjes tot de orde.

En ja, het was héél moeilijk om zo lang stil te zijn; het lukte dan ook niet steeds.

Toch werd het eindelijk twaalf uur, en kon de tweeling om beurten — soms zelfs tegelijk — hun hart bij Mieke uitstorten.

Toen Mieke thuis kwam, was het eerste, wat ze zei:

„Moes, het jasje moet met rōse wol omgehaakt worden.“

Moeder glimlachte: „Dat weet ik al, kind.“

„O ja?“ vroeg Mieke. „Heeft u het kindje soms ook al gezien?“

„Welnee,“ zei moeder. „Ik heb vanmorgen een boodschap van mijnheer Zomer gekregen,“ legde ze uit. „Waren Ria en Mia blij, Miek?“

„O, die!“ Mieke lachte. „Die hadden zo pas alweer bijna ruzie, omdat Ria het mooier vond om van Elizabeth Betsy te maken, en Mia wou er Elly van hebben. Toen heb ik maar gezegd, dat ik haar Liesje zou noemen, en dat vonden ze ineens allebei best.“

„Maar waren ze blij?“ vroeg moeder nog eens.

„Geweldig,“ zei Mieke. „U had eens moeten zien, hoe ze de klas binnenkwamen. En vanmiddag gaan ze al hun kennissen langs, om het te vertellen. We hebben ijsvrij, ziet u,“ besloot Mieke.

„Zullen wij dan vanmiddag weer eens een paar baantjes maken, zeg?“ ging vader op Mieke's laatste mededeling in.

„O fijn,“ vond Mieke. „Ik leer het al aardig, hè?“

„Dat gaat best,“ lachte vader, „tenminste als ik je vasthoud. Alleen maak je nog maar rare kronkelingen, zusje,“ plaagde hij. „Gaat Moeder ook mee?“

Maar moeder schudde haar hoofd. „Nee, nu niet. Ik kan toch Noortje niet altijd op Bertje laten passen?“

„Ze doet het anders graag genoeg,“ zei vader. „Toe, ga maar mee. Wat zeg jij, Miek, moeder hoort er ook bij te zijn. Het is veel gezelliger met z'n drieën.“

Nog even aarzelde moeder, maar dan gaf ze toch toe.

„Vooruit dan maar,“ glimlachte ze. „Vertel jij het Mieke dan, in de tijd, dat ik me klaarmaak?“

„Wat is „het“, dat Vader me vertellen moet, Moes?“ vroeg Mieke nieuwsgierig.

„Dat zul je direct te weten komen. Misschien hoor je er wel verbaasd van op.“

„Het is vast iets fijns, dat zie ik aan uw ogen,“ raadde Mieke.

„Ja, dat is het ook,“ bevestigde moeder. „Vader, zeg het haar maar.“

En, langzaam, heel nadrukkelijk, sprak vader:

„We blijven op „Kweeklust“ . . . altijd!“

Verbouwereerd keek Mieke hem aan. „Echt waar?“ riep ze. „Ja, werkelijk waar!“

„Wat héérlijk!“ jubelde Mieke. „Waarom? Hoe kan dat? Vertelt u eens wat méér?“

En vader vervolgde:

„De dokter heeft al zo dikwijls tegen ons gezegd, dat het nergens zo gezond voor me was als hier en dat we hier eigenlijk moesten blijven wonen. Toen hebben moeder en ik er lang en ernstig over gepraat, wat we doen zouden. Moeder blijft ook heel graag op Kweeklust, zei vader met een ondeugend knipoogje.

„En opa, ja, dat is nog het mooiste van alles, opa zegt, dat hij me werkelijk nodig heeft op de kwekerij. Hij wil, dat ik hem opvolg, zie je, als hij te oud wordt om te werken.

En toch zouden we niet geweten hebben, of we wel hier gebleven zouden zijn als. . . tante Noortje daar niet aan meegeholpen had.“

„Hoe kan dat nou?“ wilde Mieke weten.

„Alles kan ik je hiervan niet uitleggen,“ begon vader weer, „maar het komt dáárop neer, dat tante Noortje al heel, heel lang graag iets anders wilde dan bij opa thuis zijn. Ze houdt natuurlijk veel van opa, maar weet je, Miek, tante wil zo graag bij kinderen zijn. Opa is nog zo flink, en voor hem hoeft ze niet zo véél te zorgen. Maar kinderen geven vanzelfsprekend heel wat meer drukte, dat begrijp je wel, hè. En nu heeft tante dan een betrekking aangenomen in een groot kindershuis, waar veel jongens en meisjes zijn, die haar zorg heel erg nodig hebben.

De volgende maand gaat tante daar al heen, en dan laten wij al onze meubels uit de stad komen, want nu krijgen wij het hele huis, zie je, en komt opa bij ons inwonen.“

Eindelijk was vader klaar met zijn verhaal en vroeg hij: „Wat zeg je er nu wel van?“

„Kijk maar naar haar gezicht,“ zei moeder. „Dat stráált van pret.“

„Wat een wonderlijke dag is het nu toch: eerst het nieuws van de tweeling, en nu dit,“ merkte Mieke blij op.

En, toen ze 's avonds voor het slapen gaan haar ogen sloot

en haar handen vouwde, méénde ze haar dankgebed heel ernstig!

„Vader in de hemel, wat heeft U het allemaal toch heerlijk gemaakt. Wilt U nu ook verder bij ons blijven, nu we voor altijd op „Kweeklust“ zullen zijn?”

INHOUD

	Blz.
1. Naar Kweeklust	7
2. Alles nieuw en alles heerlijk	13
3. Verdiende straf	22
4. Het antwoordenblaadje	34
5. Mieke's verjaardag	44
6. De kleuterschool van papier	52
7. Wat er in Mieke's vakantie gebeurde	62
8. „Kweeklust“ — voor altijd	70